

ЖЕТА

ЧАСОПИС

8/146 ЖОВТЕНЬ 2018

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Митрополит Львівський відвідав парафію Різдва Пресвятої Богородиці

У день храмового празника 21 вересня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав львівську парафію Різдва Пресвятої Богородиці. Тут він у співслужінні численного духовенства звершив Архієрейську Божественну Літургію та уділив присутнім архієрейське благословення, а також окропив усіх свяченою водою.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Митрополит освятив престіл у храмі смт Рудно

27 вересня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього у смт Рудно Залізничного деканату. Тут він освятив престіл у храмі та звершив Архієрейську Божественну Літургію у співслужінні місцевого й запрошеного духовенства; відтак освятив воду та уділив присутнім архієрейське благословення.

Конференція «Богосвячене життя в добу цифрової культури»

25-28 вересня в приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа відбулася конференція «Богосвячене життя в добу цифрової культури». Організатором заходу виступила Асоціація богосвяченого життя УГКЦ і РКЦ в Україні. Участь у конференції взяли богосвячені особи Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков, священнослужителі, журналісти та працівники прес-служб обох церковних структур.

Зустріч розпочалася зі спільної молитви Вечірні з літєю, яку очолили Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, та владика Едвард (Кава), єпископ-помічник Львівської архидієцезії РКЦ.

Протягом трьох днів учасники конференції працювали над темою розвитку цифрових технологій та евангелізації у сучасному медійному просторі. Зокрема, доповідачами стали о. Алесандро Пероне (Рим), викладач PR- та digital-маркетингу і

комунікацій Ольга Ларіна, експерт зі стратегічних та кризових комунікацій Ярина Ключковська, журналіст і ведучий релігійної програми «Світло» на Суспільному телебаченні Андрій Андрушків та теле- і радіожурна-

ліст, редактор Сакен Аймурзаєв, а координатор «Асоціації католицької преси» о. Юрій Блажиевський представив доповідь с. Катаріни Гаранджі з Риму. Окрім доповідей, учасники брали участь в активних дискусіях

та обговореннях, а також численних майстер-класах із багатьма експертами з комунікацій та журналістами.

Конференція була спрямована на дослідження методів успішної діяльності у Світовій мережі, побудови бренду особи та організації, вивчення основ кризових комунікацій та загалом розкриття присутності Церкви в українському та світовому медійному просторі. Зокрема, богосвячені особи розмірковували над можливостями і способами апологетики та евангелізації в Інтернеті, сучасною діяльністю та місією монаха чи монахині, а ще навчались практичних способів успішної праці в мережі.

Закінчилася конференція 28 вересня «круглим столом» на тему «Церква і медіа: чи є шанс на взаємодію?», під час якого розглянули найдієвіші шляхи комунікації церковної спільноти з мирянами у сучасному суспільстві.

Прес-служба
Львівської архієпархії УГКЦ

Львів відвідав номінований архієпископ Реймсу

У Львові з кількадечним візитом перебував монсеньйор Ерік де Мулан-Бофор, номінований архієпископ Реймсу. 12 вересня він відвідав Львівську духовну семінарію Святого Духа УГКЦ, де спільно помолвився з усією семінарійною спільнотою. Відтак відбулася зустріч зі студентами, до яких гість звернувся зі словом настанови.

Наступного дня владика Ерік разом із Високопреосвященним владикою Ігорем, Архієпископом та Митрополитом Львівським, Преосвященним владикою Володимиром, єпископом-помічником Львівської архієпархії, Преосвященним владикою Борисом, єпископом єпархії св. Володимира Великого в Парижі для українців греко-католиків Франції, Бельгії, Нідерландів, Люксембургу та Швейцарії, та іншим духовенством звершив Божественну Літургію в Архикафедральному соборі святого Юра.

Джерело: сайт Львівської духовної семінарії Святого Духа

Празник свв. мучениць Софії та її дочок Віри, Надії, Любові у Львові

30 вересня, у день святих мучениць Віри, Надії, Любові та їх матері Софії, відбулось урочисте святкування храмового празника парафії у м. Львові, що присвячена цим святим. Урочисті богослужіння очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

В часі Архирейської Божественної Літургії, з благословення Митрополита Ігоря, владика Володимир призначив отця Андрія Корчагіна парохом храму та символічно вручив ключ до церкви. Також було вручено грамоту і церковну нагороду – право носити набедреник – отцю Степану Шафрану: за багаторічне жертвове служіння у Львівській міській клінічній лікарні швидкої допомоги.

По завершенні богослужіння архирей благословив усіх присутніх свяченою водою.

Джерело: сайт парафії свв. муч. Віри, Надії, Любові та їх матері Софії

Святоюрську гору відвідали німецькі журналісти

1 жовтня відбулася зустріч Преосвященного владика Володимира з журналістами, що навчалися або навчаються в «Institut zur Förderung publizistischen Nachwuchses» у Мюнхені. Кожного року студенти та випускники намагаються відвідати нове місто Східної Європи, і цього річ – це Львів.

Владика Володимир розповів про життя і діяльність Львівської архієпархії УГКЦ, гості мали можливість поставити свої питання, а також оглянути Митрополіччї палати Святоюрського комплексу.

Соціальну діяльність Церкви представила Олена Карнаух – заступник директора Фондації Духовного Відродження, координатор проектів та заходів. Зокрема, гості відвідали й ознайомилися із діяльністю Благодійної установи «Шпиталь ім. митрополита А.Шептицького».

Місії тверезості в с. Лапаївка

18 вересня в с. Лапаївка під Львовом відбулись місії тверезості. Це стало можливим в контексті місійного тижня, що тривав 16-23 вересня з нагоди 25-ліття заснування парафії та 20-ліття освячення храму.

На запрошення о. Михайла Гарвата, адміністратора місцевого храму Успення Пресвятої Богородиці, місії проводив о. Юрій Дрізд, голова Руху «За тверезість життя» Львівської архієпархії.

У програмі місій відбулися бесіди із учнями 8-11 класів та вчителями у місцевій школі про алкоголь та тверезість. Також відбулася Божественна Літургія на всяке прошення, під час якої була виголошена місійна проповідь. По завершенні молитви відбувся запис у «Золоту книгу тверезості».

Петро Чайковський

Відпуст у Глинянах

З нагоди відпусту на свято Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього 30 вересня місто Глиняни відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. У місцевому храмі святого Миколая він очолив Архирейську Божественну Літургію у співслужінні численного духовенства. Літургію спільно молилися численні паломники до цього відпустового місця.

Відтак владика освятив воду та окропив нею вірних, уділивши їм архирейське благословення.

Святкування Дня катехита у Львівській архієпархії

З цієї нагоди Дня катехита Архирейську Божественну Літургію в Архикафедральному соборі святого Юра 29 вересня очолив Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Ігор. Владика подякував катехитам за їх віддане служіння у Божому винограднику та уділив їм архирейське благословення.

Привітати катехитів прийшли учні католицької школи св. Софії, якою опікуються отці-василіяни.

По завершенні Божественної Літургії всі присутні помолилися панахиду за упокій світлої пам'яті Митрополита Володимира (Стернюка). Також того дня відбулася презентація книжки про Митрополита Володимира, яку попровадив ієрм. Руслан Піх, ЧНІ.

Віра Ценглевич, радник з питань евангелізації Львівської архієпархії

Спільнота «Лярш» у Львові відсвяткувала десятиліття

1 жовтня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив Архієрейську Божественну Літургію в храмі Всіх святих українського народу (м. Львів, вул. С. Петлюри, 32). Літургія була приурочена святкуванню 10-ліття спільноти «Лярш-Ковчег» у Львові.

У своєму духовному слові архиєрей привітав спільноту, поручивши їй покрову Пресвятої Богородиці та закликавши завжди гідно й натхненно трудитися і звершувати волю Божу. «З нашого боку, стараймося жити життям Євангелія, як писав святий апостол Павло до филип'ян. Щоб це життя було гідне любові Господа кожного дня. Бог любить нас, тож і ми відповідаймо великою любов'ю до Нього!»

Владика Володимир освятив дошкільний навчальний заклад у Винниках

28 вересня у Винниках відбулося благословення нового дошкільного навчального закладу №156. Чин освячення звершили Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, та владика Макарій, Митрополит УАПЦ, у співслужінні винниківських душпастирів різних конфесій.

На урочистостях також були присутні представники курії Львівської архієпархії УГКЦ – синкел у справах мирян о. Павло Цв'юк та сестра Георгія Припутницька, директор Освітньо-методичного центру ім. Ю.Дзеровича.

Завдяки невтомній праці місцевої влади м. Винники та колективу ДНЗ, очолюваному завідувачкою Галиною Пуцило, всі присутні пережили миті радості від спільної молитви й дитячих усмішок.

На завершення Преосвященний владика Володимир залишив для нового корпусу винниківського садка копію ікони Львівської Богородиці.

З'їзд руху «Матері в молитві» Львівської архієпархії

22 вересня у стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа відбувся з'їзд членкинь руху «Матері в молитві» з усієї архієпархії. Кульмінацією з'їзду стала Архієрейська Божественна Літургія, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

У своєму пастирському слові владика наголосив на важливості усвідомлення місця жінки-матері у спільноті Церкви, яка не може бути при кермі, але повинна бути в самому серці церковної спільноти.

Після богослуження владика Володимир вручив координатору руху Вірі Чмелик подячну грамоту. Також архиєрей привітав отця Андрія Стасіва, духівника Львівської духовної семінарії, з уродинами, які священник відзначав цього дня.

На закінчення учасники з'їзду помолилися разом з Преосвященним владикою панахиду за упокій членкинь руху, що переставилися до вічності.

Ієрейське рукоположення Юрія Цегельського

23 вересня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав парафію Христового Воскресіння (м. Львів, вул. Городоцька, 319А). Тут він очолив Архієрейську Божественну Літургію у співслужінні численного духовенства, в часі якої рукоположив у священство диякона Юрія Цегельського, прес-секретаря прес-служби курії Львівської архієпархії. Після богослужіння владика закликав усіх молитовно підтримувати новопоставленого пресвітера.

Також архиєрей вручив привітальну грамоту від митрополита отцю-сотруднику парафії Любомиру Франківку з нагоди 20-літнього ювілею його священничого служіння.

Вкінці неопресвітер уділяв усім присутнім приміційне благословення.

Священик став членом Олімпійської ради відділення НОК України у Львівській області

14 вересня відбулися звітно-виборчі збори Олімпійської ради ГО «Відділення НОК України у Львівській області». На зборах переобрали головою відділення НОК України у Львівській області Юрія Турянського, визначивши керівний склад відділення.

Також членом Олімпійської ради відділення НОК України у Львівській області обрали отця Михайла Цегельського, керівника душпастирства фізичної культури та спорту Львівської архієпархії УГКЦ. За кандидатуру отця Михайла, а також інших кандидатів, усі члени Олімпійської ради проголосували одногосло.

Мощі святого Антонія Падевського у Львові

В рамках свого візиту до України 19 вересня отці-францисканці Евдженіо Каніла та Даніель Фечета привезли мощі святого Антонія з Падуї до Львівської духовної семінарії Святого Духа. Тут по завершенні молітви Вечірні місіонери розповіли про себе в контексті поширення культури св. Антонія у світі та презентували коротеньку інформацію про його життя. Тоді всі присутні мали змогу приступити до мощей та отримати пам'ятний образок із зображенням св. Антонія.

По цьому мощі святого Антонія знову перевезено до Архикатедрального собору святого Юра. Протягом 19-21 вересня отці-францисканці виголошували в Святоюрській катедрі реколекційні науки.

Джерело: сайт Львівської духовної семінарії Святого Духа

24 вересня завершилось перебування в Україні мощей святого Антонія Падевського. Протягом десяти днів – від 14 вересня – вірні мали змогу приступити до релікварію з мощами та молитовно вшанувати святого Антонія в Архикатедральному соборі святого Юра.

У понеділок, 24 вересня, о 15:00 годині розпочався молебень до святого Антонія, після якого під спів величання священнослужителі собору благословили мощами усіх присутніх, а відтак урочисто перенесли їх з тетраподу до святилища. Присутнім на молінні був Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, а також о. Евдженіо Каніла Чину Братів менших (францисканців), який є одним із хранителів мощей і перебував поряд з ними на моліннях, що відбувалися в архикатедрі в усі дні їхнього перебування тут.

По завершенні богослуження адміністратор Архикатедрального собору о. Роман Кравчик звернувся зі словом подяки до Митрополита Львівського владика Ігоря, з благословення якого реліквія з Падуї побувала в Україні, а також до отців-францисканців, що супроводжували її у цій поїздки. Отець Евдженіо подякував за щирі молитви та вірність українських паломників, нагадавши, що Господь дарує людині дуже багато ласк, які великий святий досвідчував ще за свого земного життя – дар Євангелія, Євхаристії та усіх Святих тайн, а також красу і велич Літургії, зокрема, у східному обряді, яку можуть молитися вірні Української Греко-Католицької Церкви.

Глава УГКЦ:

«Не можна називати себе учнем Христовим, а ставитися до своєї жінки, до своїх дітей по-поганськи»

Не можна бути християнином лише частково. Або ти цілковито, усім своїм еством, віддаєш себе Христові, або ти не є справжнім учнем Христовим. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав 30 вересня під час 23-ї Міжнародної прощі вервиці в с. Погоня на Прикарпатті.

Цьогорічна проща була присвячена Року Божого Слова та 1030-літтю Хрищення України-Русі. Крім Предстоятеля УГКЦ, участь у ній взяли Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин), екзарх Харківський владика Василь (Тучапець), єпископ-помічник Мукачівської єпархії владика Ніл (Луцак), отці-василіяни та духовенство з різних куточків України.

Блаженніший Святослав відзначив, що ця неділя після великого християнського свята Воздвиження Чесного Христа Господнього називається неділею після Воздвиження. У цю неділю ми продовжуємо роздумувати, духовно входити у таїнство Ісусового хреста. Христова Церква начебто запрошує нас зрозуміти, як те, що сталося тоді на хресті, заторкує сьогодні християнина третього тисячоліття. Сьогодні євангеліст Марко, зазначив проповідник, дає нам три засади, щоб ми зрозуміли, що означає бути християнином. Сам Христос сьогодні каже до нас: хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме на себе свій хрест і йде за Мною. Ці три істини християнського буття впливають з таїнства хреста Господнього.

Департамент інформації УГКЦ

Відзначення БФ «Реновабіс» з нагоди 25-річчя заснування

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав відзначив «Грамотою» о. д-ра Крістіана Гартла, керівника Благодійного фонду Католицької Церкви в Німеччині «Реновабіс» для допомоги людям у Східній і Центральній Європі, з нагоди 25-річчя заснування «Реновабісу». У тексті «Грамоти» Предстоятель УГКЦ від себе та від імені Синоду Єпископів висловив глибоку вдячність за багаторічну і плідну діяльність цієї організації.

«Насамперед складаємо сьогодні вдячність Німецькій єпископській конференції, яка чверть століття тому поклікала «Реновабіс» до життя. Усвідомлюючи потребу і важливість підтримати вірних Католицької Церкви і взагалі християн, які в минулому столітті зазнали важких утисків і переслідувань від комуністичного режиму, владика вирішили створити благодійну організацію», – мовиться у тексті нагороди. Це натхнене Святим Духом рішення, як вважають в УГКЦ, стало промовистим знаком солідарності, зокрема, з Українською Греко-Католицькою Церквою, яка на матерніх землях щойно була вийшла з катакомб і починала відроджувати свої структури та душпастирське служіння.

Подяка від УГКЦ також лине до керівників і працівників «Реновабісу», колишніх і тих, хто сьогодні здійснює благородну місію Фонду, та тисячам небаждужих католиків Німеччини, нашим братам і сестрам у вірі, які молитвами і щедрими жертвами впродовж 25 років підтримують «Реновабіс», сприяючи розвитку Католицької Церкви на пострадянському просторі.

Окремою «Грамотою» з цієї нагоди Глава УГКЦ відзначив високоповажного пана Йоахіма Зауера. «Ваша багаторічна праця в «Реновабісі» принесла чималі плоди. Виявляючи братерську любов до України, ви зробили для неї багато добра і справді стали одним із нас. Через свої часті візити, підтримку наших проектів і щире дружбу ви показуєте, що доля нашої Церкви та українського народу є для вас близькою і важливою», – сказано в «Грамоті».

Департамент інформації УГКЦ

325-та річниця відновлення єдності Перемиської єпархії з Римською Апостольською столицею

Нещодавно владика Синоду Єпископів УГКЦ відвідали Перемисько-Варшавську архієпархію, щоб урочистою Архієрейською Літургією відсвяткувати в Перемишлі 325-ту річницю відновлення єдності Перемиської єпархії з Римською Апостольською столицею. Вітав членів Синоду нашої Церкви, а також архієпископа Сальваторе Пенакіо, Апостольського нунція в Польщі, та єпископів Польської єпископської конференції, Митрополит Перемисько-Варшавський Євген. Такий приїзд понад сорока владик УГКЦ з усього світу до Перемишля відбувся вперше в історії.

«У Перемишлі сьогодні велике свято, – відзначив Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних в архикатедральному соборі святого Івана Христителю в Перемишлі. – Київська Церква прибула до Перемишля в особі своїх єпископів з усього світу, аби подякувати Господу Богу за те, що Він воплотився в історію нашої Церкви, нашого народу. Сьогодні ми урочисто хочемо подякувати Богові за те, що він нас так любить».

Говорячи про історію Перемиської єпархії, Блаженніший наголосив, що вона сягає глибокої давнини... «Цьогоріч Київська Церква святкує 1030 років Хрищення Русі-України. Але ми знаємо, що історія Перемиської єпархії є ще давнішою і сягає місії святих слов'янських просвітителів Кирила і Методія й була заснована їхніми учнями», – зазначив архієрей. Християнство на цих землях у візантійському обряді пережило різні історії свого становлення і розквіту. «Але особливою подією була та, пам'ять якої сьогодні відзначаємо: 325 років тому славний Перемиський єпископ Інокентій Винницький приніс плід Божої любові. А Божа любов, – наголосив Предстоятель, – завжди веде до єдності. У зростанні Божої любові у цій єпархії єпископ з вірними приймають історичне рішення – відновити єдність з наступником апостола Петра».

Цього ж дня владика Синоду завітали також на міське кладовище Перемишля, де поховані єпископи Перемиської єпархії, отці-крилошани та визначні душпастирі цієї єпархії. Загалом на цьому старовинному цвинтарі поховані понад сто священників УГКЦ. Тут владика помолилися панахиду за відвіку померлих архієреїв, ієреїв та мирян Перемиської єпархії, які тут поховані.

Департамент інформації УГКЦ

Завершився Синод Єпископів нашої Церкви

11 вересня завершився Синод Єпископів УГКЦ, який тривав у Львові-Брюховичах від 2 вересня. Головна тема Синоду – «Боже Слово і катехизація».

В останній день синодальних засідань владика затвердили «Комунікат» Синоду. Тоді до зали засідань було запрошено працівників секретаріату й тих, хто допомагав у його проведенні, щоби подякувати за сумлінне служіння.

На завершення робочих засідань книгу Євангелія урочисто перенесли із синодальної зали до каплиці, де єпископи молитовно подякували Богові за проведення Синоду. Тоді кожен із владик поставив свій підпис під синодальними рішеннями.

Департамент інформації УГКЦ

III міжєпархіальний турнір з міні-футболу серед священнослужителів УГКЦ

28 вересня в м. Стрию відбувся III міжєпархіальний турнір з міні-футболу серед священнослужителів УГКЦ, що проводиться на честь блаженного священномученика Омеляна Ковча. Турнір, участь у якому взяли вісім команд, проходив на футбольних майданчиках Стрийського аграрного коледжу. Ініціатором та організатором змагань став Відділ душпастирства спорту УГКЦ, який очолює священник Стрийської єпархії о. Олег Кобель, у співпраці з федерацією міні-футболу Львівщини. Участь у змаганнях взяла і команда священнослужителів Львівської архієпархії.

Турнір розпочався молебнем до Пресвятої Богородиці перед Ліською чудотворною іконою в катедральному храмі Стрийської єпархії. Богослужіння очолив єпископ-помічник Стрийської єпархії Преосвященний владика Богдан, який привітав учасників і побажав усім вдалого проведення турніру. Після цього відбулося жеребкування, за яким команди були поділені на дві підгрупи.

Участь у футбольних баталіях взяли команди священників та дияконів із Львівської, Івано-Франківської та Тернопільсько-Зборівської архієпархій, Самбірсько-Дрогобицької, Стрийської, Сокальсько-Жовківської, Коломийської, а також Мукачівської єпархії. Турнір проходив за круговою схемою – всі команди-учасниці зіграли між собою в підгрупах по одній грі у два тайми по 10 хвилин.

У напруженій, однак чесній та повній поваги до суперника боротьбі, заслужену перемогу здобули священнослужителі Івано-Франківської архієпархії, які у фіналі здолали команду Стрийської єпархії. Третє місце посіла команда Тернопільсько-Зборівської архієпархії, яка перемогла команду зі Львова в серії післяматчевих пенальті.

Після завершення змагань відбулась церемонія нагородження. Команди – призерки турніру – отримали пам'ятні кубки, які під спільні оплески учасників вручив о. Олег Кобель, який ще раз привітав переможців та подякував священникам, які прибули до Стрия та взяли участь у турнірі.

Наступного року турнір прийматиме Тернопільсько-Зборівська архієпархія.

Джерело: сайт Стрийської єпархії УГКЦ

Тур духовної віднови для священників Самбірсько-Дрогобицької єпархії

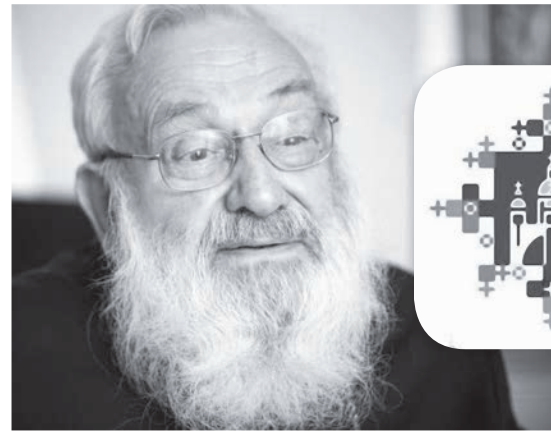
1 жовтня увечері розпочався I-й тур реколекцій для священників Самбірсько-Дрогобицької єпархії. На запрошення єпископа Самбірсько-Дрогобицького Ярослава (Пририза) цьогорічні реколекції проводив о. Роман Мірчук з Одеського екзархату.

Під час духовних наук о. Роман поділився своїм багатолітнім досвідом душпастирського служіння як за кордоном, так і в Україні. За його словами, кожного священника Бог кличе бути святим. Ідучи до святості, душпастир заохочує також і своїх парафіян бажати її.

Як кажуть у прес-службі Самбірсько-Дрогобицької єпархії, такі реколекції для духовенства єпархії відбуваються щороку восени. Метою днів духовної віднови є створення можливості для священнослужителів в атмосфері спільної молитви часослова збагатити свій особистий духовний досвід завдяки повчанням реколектанта та особистому спілкуванню з ним.

За матеріалами сайту Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Форум у Києві, присвячений пам'яті Блаженнішого Любомира

У неділю, 4 листопада, в Києві, в рамках III-го всеукраїнського з'їзду мирян УГКЦ, відбудеться форум «Відкриті двері УГКЦ», присвячений пам'яті Блаженнішого Любомира. Цей захід – ще одна спроба створити майданчик, щоби представити нашу Церкву як живу і діяльну боголюдську установу в суспільстві. «Мета форуму – представити УГКЦ з різних сторін, тобто не закрити в храмах (тільки на молитві), а показати передусім Церкву, яка багата на різноманітні мирянські спільноти, організації та інституції, яка працює серед різних категорій людей у суспільстві», – підкреслив голова Комісії у справах мирян УГКЦ о. Василь Білаш. «Під час форуму відбудеться серія різних панельних дискусій: сучасні методи освіти і виховання, медіа і Церква, соціально-відповідальний бізнес, морально-етичні виклики і небезпеки, які ми спостерігаємо, тощо», – додав він.

Як повідомляють організатори, під час форуму потрібно досягти певних цілей: представити різного роду спільноти, організації, інституції та установи УГКЦ, створити середовище комунікації для обміну досвідом між учасниками форуму, сформувати каталог «Відкриті двері УГКЦ», провести панельні дискусії на актуальні теми і виклики, які стоять перед Церквою в сучасному суспільстві, та розробити відповідні звернення.

«Приходь! Сьогодні майбутні зміни творяться разом!» – наголосив наприкінці та закликав до активної участі в заході о. Василь Білаш.

Зареєструватися на подію можна в Інтернеті.

Департамент інформації УГКЦ

У місті Ізмаїл на Одещині створено нову парафію УГКЦ

З цієї нагоди 16 вересня відбулося представлення та урочисте призначення о. Василя Довгого – адміністратора новоутвореної парафії святого священномученика Йосафата Кунцевича.

Відповідно до розпорядження владика Михаїла, екзарха Одеського, до Ізмаїла прибув віце-канцлер Одеського екзархату о. лиц. Петро Маковецький, який очолив Божественну Літургію та урочисто зачитав декрет призначення. На радісну подію вірні зібралися у приватному будинку, позаяк ще не мають ні свого храму, ні іншого приміщення для молитви та проведення богослужінь.

Після Літургії о. Петро передав щирі привітання від владика Михаїла для о. Василя Довгого та парафіян, наголосивши на важливості цієї події для їхньої спільноти, оскільки цілий рік вірні молили Господа Бога і чекали на свого душпастиря.

Звертаючись до новопризначеного адміністратора, віце-канцлер екзархату побажав йому мудрості, терпеливості та великої довіри до Бога у нелегкому служінні на Півдні України. Також гість подякував усім присутнім за їхнє бажання заснувати громаду УГКЦ у м. Ізмаїлі та жертвоне служіння для Христової Церкви.

Прес-служба Одеського екзархату

В Одеському екзархаті відбувся третій з'їзд молоді

28-30 вересня відбувся III з'їзд молоді Одеського екзархату. Організувала його молодіжна комісія Одеського екзархату. На з'їзд, який відбувся з благословення екзарха Одеського владика Михаїла (Бубнія), прибула молодь з Одещини, Херсонщини, Кіровоградщини та Миколаївщини.

Протягом цих днів для молодих людей були проведені презентація спільноти «Українська молодь – Христові» (УМХ), представлення школи християнського аніматора (ШХА), інтерактивні тренінги а також насичена концертно-духовна програма. Усі разом, як одна Христова сім'я, чаювали, кавували, забавлялись і танцювали банси. Це були дні, сповнені позитивних емоцій, радості, великого щастя, родинного тепла, неймовірного співу, веселого сміху і духовного збагачення. Такі зустрічі є «ковтком свіжого повітря» для відкриття нових можливостей, прояву ініціативи як в організаційному, так і в творчому плані в парафіях.

Останнього дня всі учасники мали чудову можливість спільно помолитися з владикою Михаїлом, який очолив Божественну Літургію. Також єпископ побажав не боятися труднощів у проголошенні Доброї Новини, бо з Христом ми можемо більше, ніж собі уявляємо. «Не забуваймо, чий ми діти і на що здатні! Не біймося запросити Ісуса в своє серце, бо Він – дорога, безмежна любов, податель життя! Тож даймо відповідь на Його поклик, бо Він чекає!» – наголосив владика.

Прес-служба Одеського екзархату

Папа до священників: прямувати дорогою святості, покійно служачи ближнім

До покійної вірності щоденному служінню закликав Папа Франциск священників Кретьейської дієцезії, що на півночі Франції. Приймаючи 1 жовтня французьких священників, Святіший Отець закликав їх свідчити силу Воскресіння й не боятись «дивитись на рани нашої Церкви», не оплакувати їх, але жертвувати Христові, бо тільки Він може їх зцілити.

Його Святість вказав, що нині Церква переживає важкі часи, бореться із супротивними вітрами, насамперед, через провини деяких її членів. В такій ситуації священники не повинні забувати покійної вірності щоденному служінню, яким живе більшість священників, яких Господь дав Церкві.

«Знаємо, – мовив Папа, що, відповідаючи на Господній поклик, ми не стали супергероями. Ми послані з усвідомленням, що є людьми, яким прощено, щоб стати пастирями за прикладом Христа, що страждав, був розп'ятий і воскрес. Тому нашою місією, як служителів Церкви, є сьогодні так, як і вчора, свідчити силу Воскресіння у зраненому світі. Ми покликані, щоб покійно прямувати дорогою святості, підтримуючи Ісусових учнів у даванні відповіді на їхнє хресне покликання, щоб дедалі більше ставати місіонерами – свідками радості Євангелія».

Він закликав духовенство ставати дедалі ближче до всіх і кожного, особливо страждаючих, відкинутих на узбіччя суспільства або виключених з нього.

Папа також закликав священників розвивати життя в спільноті, що дозволить вірним побачити цінність і красу священничого служіння. Він побажав священникам не втрачати радість служіння Євангелію та братам, незважаючи на слабкості та труднощі й боротьбу щоденного життя.

Джерело: «Vatican News»

Папа: святість – це шлях реформи Церкви

Кожен християнин покликаний до святості. Це шлях, який долаємо в душі любові, внутрішньої тиші та героїзму зовнішньої тиші. «До цього надихає приклад блаженного Антоніо Розміні», – наголосив Папа, приймаючи членів Згромадження, яке він заснував.

«Інститут милосердної любові» – згромадження, членів якого називають розмініями, засноване 1828 року блаженным Антоніо Розміні, якраз проводило в Римі свою Генеральну Капітулу. Приймаючи 1 жовтня учасників Капітули, Святіший Отець підкреслив, що святість не є чеснотою, призначеною для небагатьох, чи в особливі хвилини існування. «Всі можуть жити щоденною вірністю християнському покликанию, зокрема, – богопосвячені особи... Святість – це шлях справжньої реформи Церкви, яка, як на це вказував блаженний Розміні, перетворює світ мірою того, як реформує себе саму».

Любов – це найвища чеснота, як стверджував святий апостол Павло, і на його слова спирався блаженний Розміні, називаючи своє чернече згромадження «Інститутом милосердної любові». Він вказував, що кожен християнин покликаний до святості. Це шлях, який долаємо в душі любові, внутрішньої тиші та героїзму зовнішньої тиші.

«Ваша апостольська присутність простягається на Індію, Танзанію та Кенію, як також на США та Європу, – зауважив Папа Франциск. – Заохочую вас бути людьми, з руками, завжди простягненими до страждаючих, несучи їм допомогу у вірі й милосердній любові... Нехай же неминучі труднощі вас не знеохочують, але спонукають дедалі більше довіряти Господеві, щоби з радістю й надією далі вести місію, яку Він вам довірив. Нехай же Святий Дух вчинить вас живим знаряддям всеохоплюючої любові в Церкві та в усьому світі», – сказав на закінчення Його Святість, уділяючи Апостольське благословення.

Джерело: «Vatican News»

Допомога Папи постраждалим від стихійного лиха в Індонезії

Святіший Отець надіслав 100 тис. доларів на допомогу постраждалим від землетрусів і цунамі в Індонезії. Про це повідомив Дикастерія цілісного розвитку людини. Як читаємо у ватиканському комюніке, ця квота має бути терміновим вираженням почуття духовної близькості та батьківською підтримкою з боку Святішого Отця для людей і територій, що постраждали внаслідок стихійного лиха. Розподілятимуть допомогу за співпраці з Апостольською нунціатурою в Джакарті, між територіями, які зазнали найбільших руйнувань.

Нагадується, що Папа Франциск закликав до молитви в намірі загиблих і постраждалих від катастрофічних цунамі на острові Сулавесі. Зазначено, що в допомогу для Індонезії включилися також місцеві Церкви через благодійні організації з цілого світу.

Серія руйнівних землетрусів відбулася 28 вересня, а після них – цунамі, які забрали життя понад 1400 мешканців індонезійського острова Сулавесі; тисячі людей поранено, а близько 70 тисяч були змушені покинути свої домівки. Драматичну ситуацію мешканців острова погіршило виверження вулкану Супотан, що розпочалося 3 жовтня, викидаючи стовп попелу заввишки 6 кілометрів. У країні бракує обладнання та засобів для допомоги постраждалим. Рятувальники ще й досі не змогли дістатись до всіх районів, що постраждали від катаклізму.

Джерело: CREDO

У Римі відбулася екуменічна конференція щодо міграції, ксенофобії та расизму

Церкви оновлюють своє зобов'язання боротися проти будь-яких форм дискримінації – таким є послання Міжнародної конференції щодо ксенофобії, расизму та популістського націоналізму в контексті глобальної міграції, яку організували в Римі ватиканська Дикастерія сприяння цілісному людському розвитку та Всесвітня Рада Церков, у співпраці з Папською Радою сприяння єдності між християнами.

У конференції, що тривала протягом 18-20 вересня та завершилася зустріччю з Папою Франциском, взяли участь релігійні провідники, представники громадянського суспільства та міжурядових організацій. Як підкреслив кардинал Петер Турк-сон, префект Дикастерії сприяння цілісному розвитку людини, метою зустрічі було дослідити «не так міграційне явище саме в собі чи його причини», але «те, як різні суспільства, що входять у контакт з мігрантами, встановлюють з ними стосунки».

У підсумковому комюніке зазначається, що Відділ у справах мігрантів і біженців згаданої Дикастерії зосередив увагу на викликах, які покликані долати місцеві Церкви та громади у контексті міжнародної міграції. Святий Престол, як наголосив заступник секретаря цього ватиканського відомства о. Фабіо Баджіо, вказує на «ефективні засоби, що становитимуть цілісну відповідь на глобальні міграційні виклики. Згідно з навчаннями Папи Франциска, головні моменти згруповані навколо чотирьох дієслів: прийняти, захистити, підтримати та інтегрувати».

Щоб відповісти на ці виклики, монсьєнор Бруно-Марі Дюффе, секретар Дикастерії, закликав представлених на конференції Церкви «разом поглянути на нашу християнську історію, що у своєму корінні носить цінність любові та відкритості до всіх, а насамперед до тих, які перебувають в потребі». Як нагадував Папа Франциск у березні 2018 року членам Міжнародної католицької комісії з питань міграції, «звільнення злидених, утиснених і переслідуваних сьогодні, як і вчора, залишається інтегральною частиною місії, яку Бог доручив Церкві».

У «Кінцевому посланні» учасники конференції висловлюють сподівання, що Церква й надалі залишатиметься «місцями пам'яті, надії та любові», аби протидіяти стратегіям популістських націоналізмів, які, натомість, мають на меті причинитися до зростання страху та вичуження.

Джерело: «Vatican News»

День суспільних комунікацій присвячено темі віртуальної спільноти

«Від community* до спільнот» – такою є тема 53-го Всесвітнього дня суспільних комунікацій, який Католицька Церква відзначатиме в неділю перед П'ятидесятницею 2019 року. «Бо ми члени один одному» (Еф. 4, 25). Тема вказує на важливість повернути комунікації ширшу перспективу, що ґрунтується на людській особі та наголошує на цінності інтеграції, що завжди розуміється як діалог і можливість зустрітися з ближнім.

Як читаємо в комюніке Ватиканського прес-центру, присвяченому представленню, запропонована тема заохочує до аналізу актуального стану та природи стосунків в інтернеті, взявши за відправну точку ідею спільноти, як мережі між особами в їхній цілісності. Деякі тенденції, що переважають в соціальних мережах, ставлять нас перед фундаментальним запитанням: до якої міри можна говорити про справжню спільноту перед обличчям характеристик, якими позначені деякі community в соціальних мережах? Метафора мережі, як солідарної спільноти, включає розбудову «ми», що ґрунтується на слуханні іншого, діалозі та, як наслідок, на відповідальному застосуванню мови.

У повідомленні нагадується, що вже у своєму першому посланні з нагоди Всесвітнього дня суспільних комунікацій 2014 року Святіший Отець закликав, щоб інтернет ставав «багатим людяністю місцем, мережею не дротів, а людських осіб». Вибір теми на 2019 рік підтверджує уважність Папи Франциска до нових способів комунікацій та, зокрема, до соціальних мереж, де він особисто активно присутній через акаунти в Твіттері та Інстаграмі.

Всесвітній день суспільних комунікацій – це єдиний «всесвітній день», започаткований Другим Ватиканським Собором. Він відзначається у неділю перед П'ятидесятницею. Згідно з прийнятим звичаєм, тема Всесвітнього дня оголошується 29 вересня, коли Церква латинського обряду вшановує пам'ять святого Гавриїла, небесного покровителя телекомунікаційної галузі. Відповідне Папське послання, натомість, оприлюднюється 24 січня, в день літургійного спомину святого Франциска Ксаверія, небесного покровителя журналістів.

* З англ. – спільнота.

Джерело: «Vatican News»

Дівчина, яку вбив радянський солдат, проголошена блаженною

1 вересня близько 30 тисяч вірян-католиків у словацькому місті Кошице взяли участь у церемонії беатифікації (зарахування до лику блаженних) Анни Колесарової – словацької дівчини, яку під час Другої світової війни вбив радянський солдат за відмову вступити з ним в інтимний зв'язок. Представник Ватикану Джованні Анджело Беччу назвав Колесарову «мученицею, яка віддала своє життя Христові, щоб зберегти чистоту», повідомило «Радіо Свобода».

16-річна Анна Колесарова була вбита у містечку Вісока-над-Угом на сході Словаччини в листопаді 1944 року. Боець Червоної армії, ім'я якого залишилося невідомим, як стверджують, застрелив дівчину на очах її рідних. Історія Колесарової здобула популярність в її рідному краю, а її могила стала місцем паломництва католицької молоді.

Виступаючи на церемонії беатифікації, представники Церкви наголосили, що історія Анни Колесарової змушує задуматися і над тими приниженнями, яких нерідко зазнають молоді жінки в сучасному світі. У той же час, у зв'язку з беатифікацією Колесарової, на адресу Католицької Церкви звучить і критика – її звинувачують у неналежному ставленні до жертв зґвалтувань, у постановці неправильної, як стверджують критики, моральної дилеми вибору між збереженням життя і цнотливості.

Вселенський Патріарх Варфоломій: Україна незабаром отримає автокефалію, бо це її право

23 вересня Патріарх Варфоломій, звершуючи Божественну Літургію в Церкві св. Фоки у Стамбулі, проголосив, що надіслав усім повідомлення про те, що Україна вже найближчим часом отримає автокефалію, оскільки має на це право.

Скориставшись присутністю на Божественній Літургії чеського богослова, Патріарх зазначив: «Церква Чехії та Словаччини є наймолодшою з-поміж решти автокефальних Церков, яку Вселенський Патріархат проголосив у 1998 році. Тепер настала черга України, яка, я сподіваюся, отримає статус автокефалії найближчим часом, незважаючи на існуючі перепони, і це станеться, оскільки вона має на це право. З одного боку, це виключно її право отримати [такий] статус автокефалії. З іншого ж, право надати [цей] статус автокефалії належить винятково нашій Вселенській Патріархії, як це сталося з усіма новими Православними Церквами, починаючи від Росії у XVI ст. та закінчуючи Церквою Чехії та Словаччини, про що я вже сказав попередньо».

Нас не лякають погрози. Як я нещодавно зазначив в одній зі своїх промов, Вселенський Патріархат ані погрожує, ані перебуває під загрозою. Однак, виконуючи святі канони, [Вселенський Патріархат] послідовно продовжує таке надання [автокефалії] зі свого боку, а також дотримується поважних привілеїв, які йому були надані Вселенськими Соборами. Ці канони й привілеї Вселенських Соборів, що були надані цими Соборами [нам], як Першопрестольній Церкві Константинополя, ми не зрадімо. Ми шануємо та дотримуємося цих канонів, а також будемо їх втілювати, як у випадку України, так і в будь-якому іншому, де постане необхідність».

Джерело: «Релігійна правда»

«Найкраще Київську церковну традицію зберегла УГКЦ» – владика Ігор (Ісіченко)

«Вірю, що з цього діалогу виростатиме не просто потужніша Українська Греко-Католицька Церква, а відновлена Київська Церква, традиції якої найкраще зберігає УГКЦ», – так сказав у своєму інтерв'ю для Департаменту інформації УГКЦ владика Ігор (Ісіченко), архієпископ Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ (оновленої), розповідаючи про сучасний стан діалогу між Харківсько-Полтавською єпархією і УГКЦ. Розмова відбулася під час роботи цього річного Синоду Єпископів УГКЦ.

«У мене є невелика перевага перед більшістю священників, а, може, навіть єпископів, бо я фахово займаюся історією української літератури якраз у ті століття, коли відбувся трагічний поділ нашої Церкви. І прекрасно знаю, що в XVII столітті, коли щойно стався фатальний поділ, розібрати, яка парафія була унійною, а яка не приєднаною до Риму, було неможливо. Правилося однаково, церковна культура була однаковою. І тільки пізніше окреслилися обрядові та канонічні розходження. Так само я знаю, що в силу різних обставин найкраще зберегла Київську традицію саме УГКЦ», – пояснив владика Ігор.

Архієпископ Ігор зазначив, що від 2015 року вони «радісно пережили кілька зустрічей з Блаженнішим Патріархом Святославом у Харкові, в Києві, в Полтаві». Це були зустрічі, які продемонстрували культуру справжніх братніх взаємин.

«Коли я пропонував об'єднавчий проект нашому Соборові, я почувався дещо незручно. Бо що таке зменшка наших людей зі сходу країни, де більшість парафій не має стаціонарних храмів і мусить служити в пристосованих приміщеннях, а людей на богослужіння ходить не дуже багато. Ми ж звертаємося до потужної Греко-Католицької Церкви з проханням про братню допомогу, позиціонує себе як рівноправний учасник діалогу!» – пригадав співрозмовник. При цьому він наголосив, що жодного разу не відчув сліду патерналізму.

«Зрозуміло, що для вселенських вимірів наша ситуація є інтригуючою, незвичайною, вона порушує стереотипне уявлення про церковну ситуацію на Сході Європи, її динаміку і перспективи. Тому я розумію, що розгляд цієї справи в Апостольській Столиці може тривати певний час. Але я переконаний у тому, що мудрість осіб, поставлених на чолі Вселенської Церкви, здолає всі перешкоди та умовності, і допоможе позитивно розв'язати пропозиції, подані спільно нашою єпархією і Синодом УГКЦ», – пояснив владика Ігор, розповідаючи про сучасний стан процесу об'єднавчого діалогу. Він висловив переконання, що йдеться про надзвичайно масштабний і перспективний проект, який не має політичного підґрунтя. «Саме цей проект для нас усіх, українців, усвідомлюють вони це чи ні, є важливою запорукою здорового відновлення своєї ідентичності», – підкреслив владика Ігор (Ісіченко).

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав про Папський Синод: «Дбаючи сьогодні про молодь, Церква дбає про наше майбутнє»

У Ватикані розпочав роботу Папський Синод на тему: «Молодь, віра та розпізнавання покликання». Від УГКЦ участь у Синоді беруть владика Браян (Байда), якого Синод Єпископів УГКЦ обрав делегатом від УГКЦ, та Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

Що таке Папський Синод? Яку роль він відіграє у житті Вселенської Церкви? Про це в інтерв'ю Департаменту інформації УГКЦ розповів Блаженніший Святослав.

– Блаженніший Святославе, ви братимете участь у Папському Синоді. Чи можете розповісти, що собою являє Синод і яке його значення сьогодні для Вселенської Церкви?

– Починаючи з часів Другого Ватиканського Собору, у Вселенській Церкві почала відновлюватися така форма церковного буття, яка називається «колегіальність». Вона базується на ще апостольському способі служіння Церкві, який започаткували апостоли та їхні наступники.

Про цю колегіальність писав ще святий Іринеї Лійонський, коли говорив про те, що Христова Церква в усьому світі різними мовами, у різних культурах і народах проповідує одне й те саме Євангеліє, свідчить одну й ту саму віру, живе тою самою християнською мораллю, звершує ті самі таїнства й уділяє благодать того самого Святого Духа. І ось ця вселенськість Церкви також проявляється в тому, що наступник апостола Петра Папа Римський звершує своє служіння разом із колегією наступників апостолів. Тобто разом із католицькими єпископами з усього світу, які перебувають у співпраці з наступником апостола Петра.

Властиво, ця колегіальність є продовженням історії колегії дванадцятьох апостолів. Так як серед апостолів апостол Петро мав особливу місію, особливе завдання, служіння, яке йому надав Ісус Христос, так само в колегії єпископів сьогодні цілої Вселенської Церкви Святіший Отець Франциск звершує своє служіння для Вселенської Церкви разом з ними.

І ось ота єдність єпископату відколом наступника апостола Петра проявляється в такий дуже видимий і конкретний спосіб тим, що кожен чотири роки Папа Римський скликає Синод єпископів Католицької Церкви.

Перший Синод у дусі цієї колегіальності був скликаний ще святым Папою Павлом VI відразу після Другого Ватиканського Собору.

Отож, кожен чотири роки Святіший Отець скликає єпископів з усього світу, аби разом з ними колегіально послужити Церкві і здійснювати своє служіння як наступник апостола Петра.

Очевидно, що така зустріч усіх єпископів називається Вселенським Собором. Та оскільки сьогодні у Вселенській Церкві є дуже багато єпископів, і періодично їх збирати на Вселенський Собор – доволі складне завдання, тому Папські Синоди кожні чотири роки мають певний спосіб представництва.

– А хто бере участь у такому Синоді, якщо не можуть бути присутніми всі католицькі єпископи?

– Є три категорії синодальних отців, які збираються на Папський Синод. Насамперед – очільники єпископатів з усіх країн світу, а у випадку Східних Католицьких Церков – це є глави, патріархи, верховні архієпископи, ті, які очолюють Синоди помісних Східних Церков свого права. У римо-католиків це є голови єпископських конференцій.

Друга категорія делегатів на Папський Синод – обрані єпископи. Від п'ятдесяти єпископів обирається один єпископ-делегат, якого вони обирають як свого представника взяти участь у Папському Синоді.

І третя категорія – синодальні отці, які є іменовані Папою. Зокрема, йдеться про старших досвідчених єпископів, кардиналів, які мають за плечима великий досвід служіння Церкві. Вони на особистий поклик Святішого Отця приїжджають на Папські Синоди.

Як я вже сказав, ці Синоди збираються раз на чотири роки у звичайний спосіб. Але Папа для вирішення окремих питань, які часто називають у житті Вселенської Церкви, може скликати і позачергові сесії таких Синодів. Вони називаються надзвичайні сесії.

Діє постійний секретаріат Папського Синоду, який готує чергову тему синодальної зустрічі, яку задає Папа. Цього року центральною темою Папського Синоду буде «Молодь, віра та розпізнавання покликання». Отож, секретаріат Папського Синоду проводить консультації з усіма єпископськими конференціями з усього світу і на основі цих консультацій розробляється документ, який називається «Instrumentum Laboris». Цей текст – як своєрідний старт для початку діянь, дискусії на Папському Синоді.

Під час самого Синоду відбуваються дискусії, голосування, робота в малих групах, пленарні засідання, а потім на завершення цього Синоду відбуваються голосування за певні пропозиції, які Синод надсилає Святішому Отцеві.

Папський Синод є дорадчим органом. Він дораджує Святішому Отцеві, як потрібно сьогодні Церкві здійснювати своє служіння. Папа приймає ці поради, пропозиції синодальних отців, і після кожного такого Синоду виходить окремий

папський лист – синодальне послання, яке вже має характер нормативного документа, щоби потім можна було втілювати в життя кроки, які накреслили єпископи разом зі Святішим Отцем. Таким чином здійснюється оця синодальна колегіальність служіння Святішого Отця разом із єпископами всього світу.

– Від УГКЦ участь у Синоді берете Ви і владика Браян. Чому?

– Так, від нашої Церкви ми цього року маємо двох представників. Я беру участь як Глава УГКЦ, як очільник Синоду Єпископів УГКЦ. І є ще один делегат, який був обраний єпископами нашого Синоду, – владика Браян (Байда), наш єпископ Саскагунської єпархії з Канади. Владика завжди брав участь у підготованні Світових днів молоді, зокрема, в підготовці делегації нашої Церкви з різних країн світу. І оскільки цей єпископ, який найбільше відчуває молодіжне душпастирство і його потреби, зокрема, нашої Церкви у діаспорі, то його владика обрали як свого делегата на цей Папський Синод.

– Тема Синоду – «Молодь, віра та розпізнавання покликання». Чому саме тему молоді вирішили взяти для обговорення?

– На прохання секретаріату Синоду владика подають три теми на вибір, які вони вважають найбільш нагальними, аби їх можна було розглянути на Папському Синоді. З трьох тем Святіший Отець обирає одну, яка, на його думку, є найбільш нагальною.

Як ви пригадуєте, минула сесія Папського Синоду консолідувала свою увагу над темою душпастирства родини і сім'ї, інституту сім'ї, який Церква повинна плекати і якому повинна послужити в сьогоднішніх обставинах.

Цьогорічну тему теж було обрано в контексті консультацій після останнього Папського Синоду, тому що, на думку Святішого Отця і владик з усього світу, тема молоді і молодіжного душпастирства є темою майбутнього Церкви.

Ми сьогодні живемо у світі, який дуже швидко змінюється. Глобалізована культура дуже швидко видозмінює спосіб життя, спосіб спілкування між людьми. І Церква, очевидно, мусить шукати інструменти, як діяти в умовах глобальної культури, дуже швидко навчитися, як у таких обставинах проповідувати Євангеліє, вносити в цю нову глобальну культуру, яка витворюється, євангельську закваску християнської віри. А молодь – якраз головний адресат глобальних, культурних перемін.

Церква хоче подбати про майбутнє, дбаючи сьогодні про молодь, яка сьогодні хоче зрозуміти, яка її роль у цьому мінливому світі, як можна лишитися християнином, як здійснити своє покликання як молодої людини, як зрозуміти, ким мені бути в тому світі, яку професію обрати, якою життєвою дорогою мені йти. Разом із тим, молодій людині потрібно зрозуміти, наскільки це є важливо і як у таких обставинах виконати своє християнське покликання. Не просто як лишитися людиною, як бути собою, яку професію обрати, відповідно до своїх дарів, але як серед усього такого непростого мінливого світу здійснити своє покликання бути християнином, який спосіб, який стан життя обрати: бути християнином, батьком сім'ї, матір'ю своїх майбутніх дітей чи обрати дорогу до священства, до богопосвяченого життя.

Це є ті життєві потреби, які молодь ставить перед Церквою, ставить перед душпастирями. Тому дуже важливо, щоб єпископи з усього світу зійшлися і могли один з одним поділитися своїм досвідом, своїми труднощами, своїми спостереженнями, найкращим досвідом

служіння молодій людині, аби можна було найкращий душпастирський досвід, який має сьогодні Церква, запропонувати на вселенському рівні.

– З чим приходять наша Церква на цей Папський Синод? І яку користь може принести для УГКЦ участь у такому Синоді?

– Папа Франциск додав певних змін до практики скликання Папських Синодів. Він навіть дещо змінив статут Папського Синоду. У чому він полягає? Папа Франциск відчуває, що йому важливо чути не лише голос єпископів. Ту синодальність він хоче поширювати не тільки на єпископів, а й на мирян, на тих людей, які живуть у світі і розуміють, які труднощі виникають у християнському служінні.

Один з інструментів підготування до Синоду – широке опитування. У цьому році Папа Франциск намагався дуже широко і в різний спосіб спілкуватися з молоддю. Було укладено певний опитувальник щодо молодіжного душпастирства, на який молодь у різних частинах світу дала свої відповіді. Очевидно, Папа особисто зустрічався з молоддю в Римі, запрошуючи її до себе, і під час своїх візитів у різні куточки світу.

Наша Церква активно долучилася до підготовки до цього Папського Синоду. Очевидно, що ми відповідали на ці запитання, які отримали від секретаріату Папського Синоду. Молодіжні комісії наших єпархій, екзархатів з усього світу спілкувалися з молоддю, зі священниками, монахами, монахинями, які займаються молодіжним душпастирством, і потім відповіді на ті питання надсилали своїм владикам.

Ми намагалися розглянути відповіді на цей запитник на наших синодах, зокрема, Синоді єпископів з України. Навіть більше – наприкінці минулого року ми мали можливість разом з Єпископською конференцією римо-католицьких єпископів України заслухати голос молоді, яка відповідає на питання, які до них скеровує секретаріат Папського Синоду.

Крім того, наша Церква як помісна Церква провела своє опитування серед української молоді в усьому світі. Зокрема, таке опитування провів владика Браян (Байда) саме серед української греко-католицької молоді на усіх континентах світу. Потім ми співставили ті всі результати; дивилися, який допомогою від Церкви сьогодні хоче молодь, які вона відчуває проблеми, якого душпастирського підходу потребує. Де та молодь є? Що її цікавить?

Тобто ми намагалися зібрати якомога ширше в Україні і в контексті вселенського виміру нашої Церкви цей досвід нашого спілкування з молоддю і її душпастирства.

Також на початку цього року відбувся цікавий з'їзд молодіжних душпастирів України Римо-Католицької Церкви й УГКЦ, у підсумку якого було прийнято меморандум щодо душпастирства молоді, зокрема, в Україні. Я пообіцяв нашим молодіжним душпастирям, що цей меморандум, головні його тези лежатимуть на моєму робочому столі під час Папського Синоду.

Отож я, як Глава Церкви, і владика Браян (Байда) будемо голосом української молоді, віруючої, активної молоді з України та всього світу.

На кінець бесіди хотів би попросити всіх вірних УГКЦ відгукнутися на прохання Папи Франциска молитися в жовтні за Вселенську Католицьку Церкву і за всіх, хто братиме участь у Папському Синоді, аби молодь у всьому світі відчула материнську опіку Вселенської Церкви щодо них – своїх улюблених дітей.

Над інтерв'ю працювали
о. Ігор Яців та Оксана Климончук

Папа: Справжні гроші здобуваються працею, що творить гідність

Управління економікою та фінансами, створення нових робочих місць, пошана до довілля, прийняття мігрантів... Всі ці теми стосуються етики, «приязної до людської особи». На це звернув увагу Папа Франциск в інтерв'ю для італійського часопису «Il Sole 24 Ore», що вийшло у світ 7 вересня, збігаючись із початком «Форуму Чернобію» – щорічної зустрічі економістів і фінансистів на півночі Італії.

«Бракує усвідомлення спільного походження, приналежності до спільного коріння людства та майбутнього, яке слід будувати разом. Це базове усвідомлення дозволило б розвинути нові переконання, нові наставлення та стилі життя», – зауважує Глава Католицької Церкви, зазначаючи, що приязна до людської особи етика прямує до подолання різниці між дійсністю, зосередженою на заробітку, та тією, що не позначена виключністю механізмів здобування прибутку, залишають простір для розвитку так званого «третього сектору».

Сучасну економіку Папа називає такою, що вбиває, оскільки «в її центрі вже не перебуває людська особа», вона «прислухається лише до грошей», здобування яких «стає першочерговою та єдиною метою». І так розбудовуються «структури бідності, поневолення та відчуження».

«Актуальна центральна позиція фінансової діяльності щодо сучасної економіки не є випадковою: за цим стоять рішення когось, хто помилково вважає, що гроші здобуваються грошима. Оті справжні гроші здобуваються працею. І саме праця надає людині гідність, а не гроші. Безробіття, що охопило різні європейські країни – це наслідок економічної системи, яка втратила спроможність створювати працю, поставивши в центрі ідола, який називається «гроші», – стверджує Святіший Отець.

Відповідаючи на запитання про те, як підприємець може стати «творцем» цінностей для свого підприємства та для інших, Глава Католицької Церкви нагадує про важливість «уважності до конкретної особи», що означає «віддавати кожному належне», вириваючи батьків із тривоги «про те, що вони не спроможні не те, щоб дати майбутнє своїм дітям, але й забезпечити сьогоднішня».

«Це означає, – вів далі він, – вміти управляти, але й одночасно вислухати, покійно та з довірою поділяючи проекти та ідеї. Це означає дбати про те, щоби праця створювала іншу працю, відповідальність – іншу відповідальність,

надія – іншу надію, насамперед, для нових поколінь, які сьогодні потребують її більше, ніж будь-коли. Вважаю, що важливо спільно трудитися над тим, щоб будувати спільне добро та оновлений гуманізм праці, поширювати працю, яка буде шанувати людську гідність, а не лише дивитися на прибуток та виробничі потреби, сприятиме гідному життю, пам'ятаючи про те, що добро людей та добро підприємства крокують поруч».

Папа закликає «розвивавати солідарність» та «новий економічний порядок денний», який не породжуватиме відкинення людей, немов непотріб, але буде уважнішим до бідних та до зменшення нерівності. За його словами, ми потребуємо «мужності та геніальної креативності».

«Розподіл та участь у виробленому багатстві, залучення підприємства в територію, соціальна відповідальність і соціальні гарантії на підприємстві, рівність у зарплатах між чоловіками та жінками, можливість поєднання ритмів праці та життєвих ритмів, пошана до довілля, визнання більшої важливості людини, ніж машини, справедливої зарплатні, здатність до інновацій – все це важливі елементи, які підтримують живим спільнотний вимір підприємства», – зазначив Святіший Отець, підкреслюючи, що «здорова економіка» ніколи не є незв'язаною зі значенням того, що виробляється, а економічна діяльність завжди є «етичним актом».

У такій перспективі значення підприємства «розширюється», даючи зрозуміти, що «лише здобування прибутку не є гарантією життя підприємства». Саме тому, крім технологічного формування, потрібне формування цінностей, як ото солідарність, етика, справедливість, гідність, сталість. Необхідне також узгодження політичних, культурних, соціальних та виробничих дій у тому, що стосується екологічного виміру.

В інтерв'ю не забракло згадки і про «волення бідних», що вилилося, зокрема, у явище міграційних потоків людей, що шукають кращої долі. На думку Глави Католицької Церкви, «мирне майбутнє для людства не існує» без «прийняття відмінностей, солідарності та сприйняття людства як однієї сім'ї».

Відповідаючи на запитання про поради для Європи в цьому контексті, він заохочує скерувати свій погляд на тих, які втікають від злиднів та голоду, закликаючи підприємців та «європейські інституції, яким не бракує геніальності і сміливості», започатковувати інвести-

ційні процеси в своїх країнах: у формування, починаючи від освіти аж до розвитку властивих і справжніх культурних систем, та в працю. Варто також зосередитися на допомозі в розвитку тим країнам, які ще залишаються бідними, щоб вони ставали спроможними розбудовувати справедливі демократичні суспільства.

«Відповіді на прохання про допомогу, хоч і були великодушними, але, вочевидь, є недостатніми, й сьогодні ми оплакуємо тисячі загиблих. Було занадто багато мовчання. Мовчання так званого здорового глузду, мовчання наставлення «завжди так робилося», мовчання з боку «ми», протиставленого «вони». Господь обіцяє полегшення та визволення всім пригнобленим світу, але для того, щоб ця обітниця була дією, потребує нас, – сказав Папа. – Потребує наших очей,

щоб бачити потреби братів і сестер. Потребує наших рук, щоб допомагати. Потребує нашого голосу, щоби викривати несправедливість, скоєну часто серед спільницького мовчання багатьох. Але насамперед Господь потребує нашого серця, щоб виявляти милосердну Божу любов».

Святіший Отець також зауважив, що з боку мігрантів повинна бути пошана до культури та законів країни, яка їх приймає, аби розпочати «шлях інтеграції» і «подолати страхи та неспокій». Йдеться також про розсудливість з боку урядів, щоб знайти спільні рішення, адже існує можливість прийняття лише певної кількості людей, «не занедбуючи можливостей для інтеграції та гідного влаштування». Слід також звернути увагу на «контрабанду людей».

Джерело: vaticannews.va

Папа: Ангели-хоронителі – наші щоденні двері до трансцендентності

У день літургійного спомину ангелів-хоронителів у Римо-Католицькій Церкві, під час ранкової святої Меси у Ватикані, Папа підкреслив їхню роль як захисників, охоронців, опікунів на шляху нашого життя і як відчинені двері до Бога.

«Ось я посылаю ангела Мого перед тобою, щоб стеріг тебе в дорозі і привів тебе до того місця, що Я приготував» (Вих. 23, 20). Цими словами з Книги Виходу Папа Франциск розпочав свою проповідь під час ранкової святої Меси у ватиканській резиденції «Дім святої Марти», яку він відслужив 2 жовтня. Саме вони, ангели, вказав він, є «особливою допомогою», яку «Господь обіцяв своєму людові й нам, що прямуємо життєвою дорогою».

Святіший Отець підкреслив, що на нашому життєвому шляху нам необхідна допомога захисників, охоронців, опікунів, нам потрібен компас, людський чи у людському вигляді, що допоможе нам знайти шлях, яким ми повинні прямувати. Він вказав на три небезпеки на нашому життєвому шляху: «Існує небезпека не рухатись. Чимало людей оселяються і протягом усього життя не рухаються, не йдуть вперед, нічого не роблять... Вони бояться ризикувати й зупиняються... Ангел допомагає нам, спонукає ходити».

Його Святість вказав на ще дві небезпеки, які чигають на нашому життєвому

шляху, а це – помилитись дорогою або звернути з неї, кружляючи лабіринтом, який бере в полон і «ніколи не приведе до кінця». Ангел допомагає нам не заблукати й прямувати правильною дорогою, але для цього потрібна наша молитва, ми повинні просити допомоги. Потрібно прислухатись до натхнень, які завжди посылає Святий Дух, але їх приносить ангел.

Проповідник запитав, чи ми спілкуємось зі своїм ангелом-хоронителем, чи знаємо його ім'я, чи прислуховуємось до його голосу, чи дозволяємо, щоб він провадив нас життєвою дорогою чи спонукував, аби рухатись?

Папа Франциск наголосив на ролі й важливості присутності ангелів у нашому житті, бо вони не тільки нас провадять, але й вказують мету, до якої потрібно дійти. «Наш ангел не тільки перебуває поруч із нами, але й бачить Бога-Отця, – сказав Святіший Отець. – Він з Ним спілкується. Він – це наш щоденний міст: від хвилини, коли прокидаємось, аж до часу, коли йдемо на нічний спочинок, він нас супроводжує і спілкується з Отцем. Ангел-хоронитель – це наші щоденні відчинені двері до трансцендентності, до зустрічі з Богом-Отцем. Не забуваймо цих супутників на нашому шляху», – закінчив Папа.

Джерело: «Vatican News»

Митрополит Андрей Шептицький: цитати та думки

Граф за походженням, з блискучою освітою та хорошими перспективами, покидає усе та йде в монастир, щоби служити Богу і стати одним із духовних лідерів українського народу.

Мало хто зробив стільки для церковного життя в Україні, як митрополит Андрей Шептицький. Та й не лише для церковного. Він був одним з найбагатших людей Галичини: загальна вартість його капіталів оцінювалась у 611 млн. крон. На сьогоднішні це приблизно 1,8 млрд. доларів. Переважну частину своїх доходів він витрачав на благодійність.

ЦИТАТИ ТА ДУМКИ

1. Чоловік лінивий, до праці тяжкий, буде тягарем і для родини, і для цілої громади; не лишень маєток змарнує, але через лінивість стане з часом нездатним до праці, бо за лінивістю увійде в його душу всяка гниль і всяка нечистота моральна.
2. Жити за совістю – важливіше за будь-які віросповідання.
3. Ключ до перетворення України знаходиться в ній самій. Нам важко змінити зовнішні обставини, проте в нашій волі змінити себе.
4. Ані багатство, ані влада, ані могутність і сила не окупить глупоти й не заступить мудрости; без мудрости сила чи значення буде в найліпшій разі робити враження якогось фізичного рідкісного явища, а лише мудрість буде імпонуючим духовним людським явищем.
5. Найголовніший чинник єдності – українська мова.
6. Спільне добро чинить із людей одне тіло, а якраз те спільне добро є основою всякої любови. Почуття й свідомість цього спільного добра, яке лучить людей, веде людину до розуміння, що загальне добро – то її власне добро, а ближні її – то наче вона сама! І тому тією самою любов'ю, якою людина сама себе любить, мусить вона любити й ціле людство.
7. Чи я лікар, чи я хлібороб, чи я політик, щоби питати про здоров'я, про добрий бит та просвіту? Ні! Я не лікар, не хлібороб, ані політик. Я – отець! А вітцєви нічого не є чуже, що синів, дітей его, обходить.
8. Священик може в приватному житті мати політичні погляди. Може в приватнім житті бути політиком, але не сміє бути політиком ані в Церкві, ані в сповідальниці, ані в жоднім відношенні пароха до вірних.
9. Три головні завдання українського народу: 1) досягнення правдивого і сталого щастя; 2) посилення єдності; 3) захист зовнішніх кордонів.
10. Легше часом кров пролити в одній хвилі ентузіазму, ніж довгі роки з трудом виконувати обов'язки, зносити спеку дня і жар сонця, злобу людей і ненависть ворогів, брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих; і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед перемогою, ані винагороди перед заслугою.
11. Жодна людина не має природного права керувати іншою людиною проти її волі. Тому влада має формуватися на основі вільних і свідомих виборів.
12. Ліпше уміє ошадним бути [той], хто свою працю вважає не за свою лишень власність, але також за власність дітей і будучого покоління, а почасти – за власність цілої суспільности; хто знає, що з дарів Божих має здати колись строгий рахунок перед Богом.
13. Злочин, скоєний в ім'я патріотизму, є тим більшим злочином проти народу, чим більше може подобатися, чим більше може бути приводом до похвалювання, до втіхи з того, що є злом. Кожний злочин патріотичний, чим більше може подобатися погано зрозумілому патріотизмові, є спокусою, силою, котра бодай веде народ до такого стану, в котрім поняття добра і зла затираються, мішаються і заступаються взаємно. Дорогою тою, що низькому, погано зрозумілому і чуттєвому патріотизмові подобається, шириться зараза, що пожирає найліпші – бо найблагодійніші – народні сили.
14. Не треба Україні інших ворогів, коли самі українці українцям ворогами, що себе взаємно ненавидять і навіть не стидаються вже тої ненависти...
15. Головна загроза українському народу – язва москвофільства.

Джерело: «Родина»

5 важливих висновків під час Форуму сім'ї у Львові

Перший Форум сім'ї у Львові, який відбувся 13 вересня в ЛНУ ім. І.Франка, став майданчиком для діалогу та ініціатив з популяризації сімейних цінностей. Тут зібралося близько 200 учасників, серед яких науковці, психологи, громадські діячі, просімейні активісти, представники влади та релігійних організацій різних конфесій, зокрема – християни (УГКЦ, УПЦ КП, УПЦ МП, РКЦ, УЦХВБ, ЄХБ), юдеї та мусульмани.

Учасники панельних дискусій дискутували про те, чи потрібна сексуальна освіта в школах і хто може затверджувати подібні програми, як Церква може допомогти в розбудові інституту сім'ї, чи можливо балансувати між успішною кар'єрою і сім'єю, чи може жінка бути одночасно лідером та уважною дружиною і матір'ю. Крім цього, учасники напрацювали низку пропозицій, сформованих у резолюцію.

КІЛЬКА ВАЖЛИВИХ ПІДСУМКІВ:

- Популяризувати сімейні цінності варто на прикладі власних сімей.
 - Треба створювати міжрелігійні громадські організації, які будуть представляти позицію релігійних спільнот у владних колах.
 - Заохочувати мирян здобувати педагогічну освіту і впроваджувати освітні програми в школах з популяризації сімейних цінностей.
 - Створювати дружні поради при храмах і владних структурах.
 - Школу слід розглядати як помічника батьків у вихованні дітей, а не як основний інститут виховання.
 - Щодо програм з сексуальної освіти в школах, то вони мають бути базовані на ціннісній основі, без ідеологічного забарвлення, і затверджуватися батьками.
- «Щаслива українська сім'я – це основа для успішної країни. Дитинство у великій мірі визначає, як розвиватиметься особистість у майбутньому. У сім'ї формується світогляд, вподобання та цінності. Відчуття безпеки, любов, повага і прийняття – це все, що дає людині сім'я. Прагнемо, щоб у нашій країні було більше щасливих, успішних сімей», – зазначають організатори Форуму.
- Одне з важливих питань Форуму – яка інституція є ключовою у вихованні дітей, як популяризувати сімейні цінності ще зі шкільної лави і чи потрібно це взагалі робити. Представники духовенства вважають, що у вихованні дітей потрібна гармонійна співпраця трьох інституцій – сім'ї, школи, Церкви.
- «Основою всього є сім'я, бо у дитини формується світогляд під впливом батьків. Головне завдання сім'ї – допомогти дитині зрозуміти, що означає бути людиною. Школа фокусується на

знаннях, патріотичному вихованні, а Церква допомагає дитині розрізнити, що є добро, а що є зло. Людина може бути розумною і талановитою, але без морального стрижня. І тоді є ризик, що свої знання вона використовуватиме не на добро. Наприклад, будучи професійним фінансистом, махлювати та обкрадати. Задля гармонійного розвитку дитини вплив сім'ї, школи і Церкви має бути взаємним», – зазначив о. Михайло Сивак (УПЦ КП) під час панельної дискусії «Релігійний потенціал Церкви у розбудові інституту сім'ї».

Ще одне суперечливе питання Форуму – чи варто у школах запроваджувати сексуальну освіту і хто може затверджувати подібні навчальні програми.

За словами журналістки, засновниці онлайн-проекту з сексуальної освіти для підлітків «Вперше» Катерини М'ячної, із запровадженням сексуальної освіти в європейських школах зменшилася кількість підліткових вагітностей. І однією з країн, де успішно розвиваються такі програми, є Швеція. Водночас Людмила Гридковець, практикуючий психолог, кандидат психологічних наук, зауважила, що таку освіту дитина може здобувати у школі, але постає питання, хто навчатиме дітей і як уникнути ідеологічного впливу, який буде зводити їх на хибний шлях. Вона наголосила, що такі програми мають бути спрямовані на те, щоб дати дитині природне цілісне уявлення про весь організм, пояснюючи призначення кожного органу: «Тільки тоді сексуальна освіта має сенс, коли разом з інформацією ми пояснюємо дитині і надаємо відповідальність. Провівши дослідження, ми дійшли висновку, що починати статеве виховання варто з 5-го класу, оскільки саме у цьому віці дітей починає цікавити сексуальний контекст статевої, а не соціальної. Для дітей є травматичним як те, що батьки мовчать, так і те, що вони нав'язують розмову про сексуальність», – наголосила Людмила.

У підсумку диспутанти зійшлися на тому, що статевість не можна зводити суто до фізіології, але варто говорити про виховання.

«Школу треба розглядати як помічника батьків, а не як основного гравця виховання. Коли йдеться про впровадження сексуальної освіти, то саме батьки мають затверджувати подібні навчальні програми. Проблема сексуальної освіти в тому, що молодь має доступ до різної інформації, яку не завжди критично сприймають і підпадають під вплив ідеологій. Тому, надаючи сексуальну освіту, треба навчити дітей критично мислити і бути відповідальни-

ми за своє життя. У будь-якому випадку такі програми мають бути базовані на ціннісній основі», – доповнив о. Дмитро Романко, координатор руху «Справжня любов чекає».

Модель сімейних стосунків дитина переймає з власної сім'ї, де і закладається відчуття безпеки, впевненості та самоповаги. І навпаки, найчастіше дитячі травми стають причинами поразок людини у майбутньому. Дітям, які не мали зразкової сім'ї, треба докласти більше зусиль, аби створити власну, але у них все вдасться, впевнена Лариса Дідковська, психотерапевт, голова Асоціації гештальт-терапії в Україні.

«Кожна людина у слово «сім'я» вкладає власний сенс – те, що вона пережила у дитинстві, те, що сама досвідчила. Треба наповнювати наш простір позитивними сенсами», – доповнила Олеся Кука, директор Інституту родини і подружнього життя УКУ, який займається популяризацією сімейних цінностей.

Під час панельної дискусії про гендерну ідеологію усі зійшлися на тому, що перш ніж обговорювати цю тему, варто розібратися в термінології і бути критичним, аби не підпадати під вплив стереотипів. Як зауважила журналістка Ірина Процик, зараз настільки багато різної інформації, що важливого значення набувають внутрішні фільтри, а саме – здатність цю інформацію аналізувати.

Сам захід ініціювала громадська організація «Платформа розвитку стосунків» за підтримки департаменту соціального захисту населення Львівської облдержадміністрації та організовується у співпраці з Українським католицьким університетом, Комісією УГКЦ у справах родини, Львівською архидієцезією Римо-Католицької Церкви, представниками протестантських, мусульманських і єврейських спільнот, міських та обласних громадських організацій.

Джерело:

Прес-служба Львівської архієпархії

15 чесних запитань, на які потрібно відповісти перед шлюбом

Багато шлюбів закінчуються погано, тому що люди від початку погано до них ставляться. Це не вина самого шлюбу. Це вина ось цього нашого «я ще не готовий (-а), я ще не можу взяти на себе таку відповідальність».

Незважаючи на це, ми все ще хочемо, щоби хтось давав нам такі обіцянки. Тому що вони – символ мужності і серйозності намірів.

Ви не можете гарантувати виконання своєї обіцянки, але зобов'язані зробити все можливе, щоби прожити дивовижне життя зі своїм партнером.

Отже, якщо ви зібралися укласти шлюб, будьте впевнені хоча би в тому, що ваш майбутній супутник зможе чесно відповісти на ці питання так, щоб вам це сподобалося.

1. Чому ти мене любиш?

Закоханим здається, що це питання, на яке не потрібно відповідати. Більшість скаже, що ми любимо інших просто тому, що ми їх любимо. Це жахлива відповідь. Всі люди повинні точно знати, чому вони люблять інших.

Ми всі, звичайно, будемо трохи по-різному відповідати на це питання, якщо нам його поставлять. Але якщо ви не в змозі точно визначити, в чому полягає ваша любов, то навряд чи ви станете за неї боротися потім, коли початкова інтенсивність цього почуття вщухне.

Якщо ваш партнер не може відповісти, чому він або вона любить вас, просто уявіть, з якими труднощами вам неминуче доведеться зіткнутися по дорозі життя.

2. Чому ти хочеш провести залишок життя зі мною?

«Тому що я люблю тебе» – не дуже хороша відповідь. Життя – це подорож, і ніхто не хоче подорожувати в повній самоті. Проте кожен відповідь на це

питання по-різному. Але ви повинні переконатися, що ваше спільне бачення майбутнього збігається хоча би з більшістю пунктів.

Ваш партнер повинен розуміти, що життя – це не тільки радість, а й випробування, і він збирається розділити з вами і те, й інше. Розуміння того, що робить вас обох «магнітами» одне для одного, зробить ваше життя особливим.

3. Чи будеш ти робити все можливе, щоби зберегти нашу романтику?

Це не так легко, як здається. Наш мозок на це не розрахований: він швидко втрачає інтерес до всього, до чого звикає. Тому стосунки через кілька років шлюбу – це завжди результат великої кількості зусиль і творчого підходу. Вашій другій половинці з кожним роком буде все важче регулярно догоджати вам і справляти на вас враження. По суті, це означає, що з кожним новим роком ваше спільне життя буде ставати все більш «прісним» і все більш «важким».

Романтична любов не може існувати сама по собі. Щоб вона продовжувала існувати, вам обом доведеться підтримувати це почуття постійно. Чи готовий ваш партнер зробити його одним зі своїх головних пріоритетів?

4. Будемо іти по життю разом чи поодиночки?

Ми можемо не знати, де і коли саме життя вирішить випробувати нас. Але ми повинні регулярно докласти свідомі зусилля до того, щоб стати ближчими одне до одного в процесі особистісної еволюції. Бо зазвичай відбувається навпаки.

Більшість людей віддаляються одне від одного з плином часу, тому що один з них «виріс», а інший «продовжує топтатися на місці». Це, до речі, одна з головних причин, чому через кілька десятків років

багато людей думають, що їхній пік уже позаду, а їхні стосунки стали «зрілими», тобто втратили колишню красу.

Шлюб не повинен бути кінцем вашого спільного розвитку. Він повинен стати його початком.

5. Чи будеш ти підтримувати мене у важкі часи?

У хороших часи нескладно залишатися щасливим і позитивним. Але важкі часи можуть знищити ваші стосунки, якщо ви дозволите цьому статися. У будь-яких стосунках настає момент, коли потрібно прийняти важливе рішення. Рішення, яке можна прийняти тільки один раз, і назад дороги не буде. Ви впевнені, що зробите правильний вибір поодиночки? Чи допоможе вам ваш партнер?

6. Чи готови ви програти кілька битв, щоби зберегти мир?

Ключ до успішного шлюбу – приборкання свого его. Незалежно від того, скільки ви конкурентноздатні в соціумі, іноді краще просто не вступуватися в змагання. Іноді аргументи й стрес того просто не варті. А ще ви повинні зрозуміти, що 99% аргументів – це не факти, а лише ваша думка. Думка не може бути вірною або помилковою. Іноді вам потрібно просто дозволити собі здаватися неправим в очах партнера.

7. Чи можеш ти пообіцяти, що я завжди буду понад усе?

Життя може запропонувати вам безліч труднощів. А у всіх людей дуже великий апетит. Ми всі хочемо в майбутньому жити краще, ніж живемо зараз. Ми всі сподіваємося, що ще встигнемо помандрувати, зробити кар'єру, купити джип і красивий замський будинок.

Проблема в тому, що у нас набагато менше часу, ніж здається. Життя занадто коротке для того, щоб можна було не розставляти пріоритети. Ми можемо вибрати тільки декілька важливих для себе пунктів, щоб по-справжньому добре ними насолоджуватися.

Краса шлюбу – в тому, що його можна використовувати в якості основи, фундаменту, для всього свого подальшого життя. Ваші стосунки можуть і повинні стати найважливішою частиною вашого життя – і тоді ви зможете отримати від них задоволення.

8. Чи будеш ти хорошим (-ою) батьком/матір'ю?

Як зрозуміти, чи станете ви хорошим батьком? Легко. Потрібно просто вирішити, що ви ним будете. От і все. Ніяких хитрощів. Просто рішення, а потім – дія. Деякі речі не вимагають надмірної вашої участі. Не вимагають сумнівів і роздумів. Потрібно просто вирішити. І переконатися, що таке ж рішення прийняв і ваш партнер.

9. Чи упевнений (-а) ти в тому, що будеш регулярно нагадувати мені, як сильно мене любиш?

Люди хочуть не тільки знати, що їх люблять, але і чути це регулярно. Причому і чоловіки, і жінки. Любов може тривати вічно, якщо тільки постійно нагадувати про неї. Але чи не набридне тобі постійно мені це повторювати?

Ти повинен бути впевненим, що будеш любити мене так сильно, що цього буде достатньо, щоб бути щасливим (-ою).

10. Чи можеш ти пообіцяти, що зробиш все можливе, щоби зберегти цю іскру?

Іскра підпалює паливо, і потім з'являється полум'я. Так і в стосунках. Але що таке іскра? Ви повинні вміти пробуджувати силу, яка приведе до енергії під назвою любов.

Іскри не народжуються самі по собі. Більш того, вам потрібно створювати їх кожного дня. У вас буде щасливий і здоровий шлюб тільки в тому випадку, якщо ви зможете регулярно присвячувати цьому свою енергію.

11. Чи будеш ти підтримувати мене, якщо я не зможу підтримати себе сам (-а)?

Мова не про фінанси, а про мислення і співчуття. Можливо, одного разу любов зажадає від вас фізичних зусиль. Витривалості. Ніхто не знає, що нас чекає попереду. Бувають моменти, коли ми хворіємо. Або просто відчуваємо себе слабкими і виснаженими. Чи буде ваш партнер носити вас на руках, якщо ви не зможете ходити?

Чи буде ваш партнер підтримувати вас, коли ви в безсиллі впадете на коліна? Чи буде ваш партнер в змозі взяти на себе всі турботи про сім'ю, щоб ви могли відновити свої сили? Чи готовий ваш партнер зібратися з силами, щоб роками битися не тільки за себе, але за вас обох?

12. Чи будеш ти продовжувати прагнути досягнення своїх особистих цілей і мрій?

Шлюб – це подорож з людиною, яка через кілька років стане зовсім не тією, ким вона була раніше. І міняти її будуть не тільки ваші «серйозні стосунки».

Проте у кожного з нас є свої власні мрії і бажання. І ми ні в якому разі не повинні відпускати їх. Наші особисті цілі повинні залишатися з нами.

Коли ми втрачаємо їх, ми втрачаємо себе. А значить, неминуче втратимо своє обличчя і все, що ми любимо. Шлюб – це не просто «ми». Це ще й історія про нього/неї. Якщо ви хочете прожити довге щасливе спільне життя, кожному з вас доведеться навчитися жонглювати своїми і його/її інтересами. Потрібно вміти бути одночасно і собою, і частиною більшого цілого. Це нелегко. Але без цього ніяк.

13. Чи будеш ти піклуватися про себе?

Чи буде ваш партнер піклуватися не тільки про вас, але й про себе? Чи буде він боротися за здорове харчування в сім'ї? Чи буде регулярно проходити медичні огляди і приймати вітаміни? Чи стане він ходити на роботу, якщо хворий на грип?

Може, вам здається це дурним. Або таким, що не заслуговує на увагу. Але ваше здоров'я прямо залежить від здоров'я ваших близьких. Це дуже важливий фактор.

Так, члени вашої родини повинні піклуватися про вас, але ваше здоров'я – це, перш за все, ваша особиста відповідальність.

14. Чи підеш ти зі мною до кінця?

Чи буде ваш партнер тримати вас за руку, коли ви будете занадто слабкі, щоб утримувати її? Чи буде він цілувати вас в лоб і говорити вам, що ви – і є те, заради чого варто жити? Чи є ви частиною його сенсу життя? Чи буде він поруч з вами до вашого останнього подиху? Як він почне до вас ставитися, коли ви постарієте?

15. Чи можеш ти пообіцяти мені, якщо моє життя обірветься раніше, ти будеш продовжувати жити за нас обох?

Ви любите цю людину. Ви хочете, щоб вона була щасливою незалежно від того, з вами вона буде або без вас. Якщо смерть вирішить забрати вас достроково, то в останні секунди життя ви напевно будете молити Бога за те, щоб вона продовжувала жити повним життям.

Зрештою, якщо у вас до того моменту будуть діти, потрібно, щоб ваш партнер продовжував любити їх і спрямовувати по життю.

Смерть коханої людини може зруйнувати кого завгодно. У такі моменти починає здаватися, що відновитися на 100% не можна буде ніколи. Але чи може ваш хлопець або ваша дівчина дати вам обіцянку знайти в собі сили і мужність рухатися вперед навіть в такій ситуації?

І гарненько подумайте перед тим, як одружитися або виходити заміж. Зрештою, це одне з ваших найважливіших рішень у житті.

Джерело: інтернет ресурс «Родина»

11 фактів про Ватикан, яких ви не знали

Звісно, Ватикан – це зовсім не парк розваг для духовенства. Ба більше: завдання, над якими працюють у цих стінах, можуть здаватися нудними для загалу. А втім, навряд чи вам вдасться відшукати державу, яка при такій мізерній площі володіла б таким потужним інструментарієм впливу на решту людства. Тож пропонуємо вам відповіді на 11 запитань, які цікаво дізнатися про Ватикан.

Скільки людей мешкає у Ватикані?

Близько 605 осіб.

Як багато із цих 605 є священниками?

У Ватикані проживають 62 миряни, а також 105 солдатів Швейцарської гвардії. Решта мешканців – це кардинали, єпископи, священники, монахи та монахині.

Як багато людей працює у Ватикані?

Папа Іван XXIII відповів на це запитання так: «Я не знаю. Але думаю, що близько половини».

Натомість статистика свідчить: у Ватикані працює 4.810 людей. Це ті, чия робота стосується безпосередньо Святого Престолу (2.880 осіб), а також ті, хто задіяний в інших секторах. У Ватикані, як і в кожному місті, є магазини, музеї, банк і т.д. Відповідно, цим установам також потрібні працівники.

Скільки храмів знаходиться у Ватикані?

Окрім Собору святого Петра, у Ватикані розміщені ще шість храмів: св. Пелегріно, свв. Мартіна та Себастьяна зі Швейцарії, св. Анни з Парафреньєри, св. Еджидіо з Борго, св. Стефана з Угорщини, св. Стефана з Абіссинії.

Скільки музеїв?

Насправді «Музей Ватикану» існує тільки один, проте він складається з багатьох музеїв та галерей (таких як Ватиканська картинна галерея, музей Піо Климента, Колекція модерного релігійного мистецтва, музей К'ярамонті, Григоріанський етрусський музей та Єгипетсько-григоріанський музей). Разом із Сикстинською капеллю спадщина Ватикану налічує 54 галереї. В Музеї представлено майже 70.000 творів мистецтва, серед них – 20.000 експонатів. На даний момент там працює понад 640 осіб в 40 різних відділах.

Крім цього, у Палаці св. Чарльза розташована кінозала (під керівництвом Бібліотеки Ватикану), де Папа, співробітники Ватикану або навіть гості мають можливість переглянути фільм. Кімната кінозали – це приміщення старого храму. Якось Папа Іван Павло II, який неодноразово відвідував кінозалу, зауважив: «У світі існують тільки два місця, де церква перетворилась на кінотеатр: це Радянський Союз і Ватикан!»

Скільки у Ватикані архітектурних споруд?

Офіційні дані відсутні. Проте навряд чи будівель може бути багато, враховуючи площу Ватикану – 0,44 кв. км. Особливо, коли багато місця відведено для базиліки св. Петра та її площі.

Крім цього, варто пам'ятати, що до Ватикану відносяться 13 споруд, які є екстратериторіальними: хоча ці будівлі розташовані в Римі, але знаходяться вони під юрисдикцією Ватикану. Це означає, що коли ви входите, приміром, до базиліки св. Марії Маджоре, то юридично ви знаходитесь у Ватикані.

Скільки радіостанцій?

Тільки одна: «Радіо Ватикану». Проте вона має кілька відмінних радіочастот, тобто каналів. Такою була ініціатива Секретаріату комунікацій Святого Престолу після реформи Папи Франциска. «Радіо Ватикану» було створено 1931 року безпосередньо винахідником радіо – італійцем Гульєльмо Марконі.

«Радіо Ватикану» транслюється в інтернеті 38 мовами і працевлаштовує колектив із 355 осіб у 59 різних державах.

Скільки телеканалів?

Жодного. Телевізійний центр Ватикану насправді не є телеканалом. Це центр виробництва телепродукції, призначений для висвітлення діяльності Папи і поширення відеоматеріалів на різні світові канали телебачення, Інтернету та сервісу Ютуб, зокрема.

Скільки років Ватикану?

Як державу Ватикан було засновано 11 лютого 1929 року після підписання Латеранських угод. Його витоки датуються періодом життя св. Петра, а саме – мучеництвом у т.зв. Цирку Нерона (місце жорстоких язичницьких ігрищ), де нині розташована базиліка св. Петра.

Чому базиліка св. Петра є папською резиденцією?

Насправді це не так. Резиденція Папи – його катедра як єпископа Риму – це собор св. Івана Латеранського в Римі. Хоч собор і міститься поза межами Ватикану, проте має екстратериторіальний статус.

Скільки банкоматів є у Ватикані?

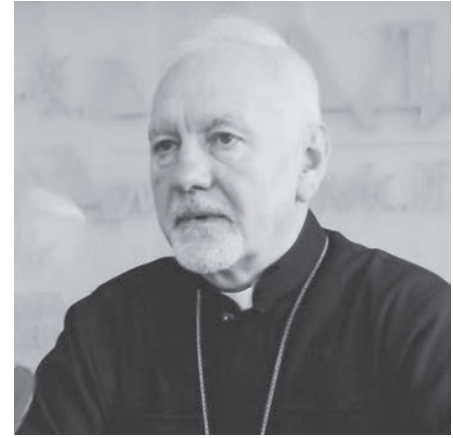
Один. Та ще і той на латині!

Джерело: «ДивенСвіт»

Митрополит Володимир (Війтишин): «Мати гроші – це не мета Церкви. Її завдання – мати засоби для служіння»

о. Ігор Яців, керівник Департаменту інформації УГКЦ

Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин)

Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин) був патріаршим економом тривалий період, за який зміг реалізувати низку найважливіших проектів і завдань для нашої Церкви. Нещодавно Блаженніший Святослав призначив новим патріаршим економом Церкви о. Любомира Яворського, який був заступником керівника Департаменту військового капеланства. Отож, про здобутки, завдання та виклики, з якими зіштовхується патріарший економ – далі в розмові з Митрополитом Володимиром (Війтишином).

– Владико, нещодавно призначили нового патріаршого економа, яким ви були багато років. Які ваші відчуття з цього приводу?

– Мені довелося бути патріаршим економом 14 років. Мене покликав Блаженніший Любомир як молодого єпископа: ще не минуло й року, як я був призначений єпископом-помічником до Коломиї. Я казав Блаженнішому, що не можу йому відмовити, але якщо ви знайде когось іншого, то я з радістю передам ці обов'язки.

За цей тривалий період наша Церква активно розвинулася, відбулося повернення осідку Глави УГКЦ до Києва. Тепер тут, у Києві, є головний осідок, діє Глава Церкви і його курія. Отож, звісно, що і патріарший економ, і економат має бути в Києві.

– На ваш погляд, які фундаментальні здобутки були?

– Коли ми говоримо про економат, то не варто виокремлювати його певні досягнення. Адже економат є частиною єдиної Церкви, в якій ми всі разом співпрацюємо. Наприклад, він брав активну участь у переїзді Блаженнішого Любомира зі Львова до Києва, до Княжич, створення Патріаршого дому у Львові, а також Патріаршої курії в столиці. У всіх тих починаннях ми були залучені. Крім цього, була налагоджена робота економів нашої Церкви в Україні. Ми старалися раз на квартал зустрітися і виробити спільну економічну політику. Варто не забувати, що декілька десятків років тому УГКЦ взагалі нічого не мала. Тому надзвичайно багато було зроблено. Персонально не можна приписувати собі якісь досягнення, коли всі разом працювали над спільною справою.

– Як ви вважаєте, яке значення має економічна складова в житті Церкви? Для чого їй економат, кошти?

– Мати гроші – це не мета Церкви. Її завдання – мати засоби для реалізації служіння. Церква здійснює своє служіння

для своїх вірних, для потребуючих осіб різних національностей і релігій, для суспільства загалом. Для цього необхідні засоби, якими можна реалізувати ті чи ті програми; тобто потрібні кошти, якими можна профінансувати певні проекти.

– На вашу думку, як би ви оцінили економічний стан (економічні можливості) УГКЦ загалом? Які завдання стоять перед новим патріаршим економом?

– Нам треба багато працювати, бо Церква надзвичайно швидко розвивається. Тож ми бачимо, що є потреби в забезпеченні пастирської праці для людей – це є і нове духовенство, і робота з молоддю, з родинами й сім'ями. Крім цього, існують виклики, коли, наприклад, батьки перебувають десь на роботі за кордоном, а вдома залишаються діти... Тому Церква повинна забезпечити цю частинку в Україні, а також піти за тими батьками, якщо вони є за межами України, щоби певні речі робилися в Божому дусі та поклику.

Отож, як ми можемо оцінити економічну складову нашої Церкви? Це вельми непросто... Адже, з одного боку, не зібрано якихось величезних матеріальних благ, але, з іншого – маємо жертвних вірних, які завжди відгукуються на потреби Церкви. Наприклад, якщо громаді потрібно збудувати храм, то вона знайде кошти.

Саме тому навіть не йдеться про те, щоби зробити якісь економічні заощадження. Хоча, звичайно, резервний фонд мусить бути. У разі потреби ми маємо відповідні заклики та звертаємося до наших вірних – і ми це отримуємо.

– Владико, що б ви побажали своєму наступнику?

– Я казав о. Любомиру, що я молився за нього, щоби він не відмовився (сміється). Не обов'язково, щоби економ був єпископом чи митрополитом. Така потреба була необхідною раніше, адже ми від синодальної Церкви переходили до патріаршої. Синод Єпископів вибирав одного єпископа, який міг би заопікуватися церковними приміщеннями, коштами. УГКЦ за період Блаженнішого Любомира Гузара змінила своє життя. Саме тому ми кажемо, що маємо патріархію, а також патріарший устрій, тож для цього потрібні відповідні структури...

Я бажаю своєму наступнику терпеливості, спокою, а також у своєму служінні намагатися залучати більше людей, щоби ми могли більше розуміти одне одного. Тоді краще і легше буде реалізовувати певні економічні процеси, які відбуватимуться.

Розмовляв о. Ігор Яців, керівник Департаменту інформації УГКЦ

Радіти у Бозі – просто: в УКУ відбувся молодіжний фестиваль «Вітер На-Дії»

16 вересня в Українському католицькому університеті відбувся молодіжний фестиваль «Вітер На-Дії», який згуртував безліч людей різного віку та з різних середовищ. Усі вони прийшли в університетське містечко, щоб помолитися разом, відвідати корисні лекції та майстер-класи, але найважливіше – перейнятися атмосферою. І щоб усе це стало можливим, відвідувачам представили чотири локації: духовну, інтелектуальну, мистецьку та спортивну.

«За один день не можна вплинути на життя людини, але, можливо, якась із зустрічей чи розмов буде спонукати до більших, глибших пошуків. Тому ми хотіли створити простір, в якому людям буде добре і в якому вони зможуть пережити зустріч. Здається, це цілком вдалось.

Хтось каже, що було забагато одночасних подій. Але ми це зробили спеціально, щоб дати можливість кожному учаснику, з одного боку, знайти те, що йому до вподоби, а з іншого – перевірити себе на спроможність обирати те, що для тебе найважливіше», – розповідає один з організаторів фестивалю отець Ростислав Пендюк із патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ.

Атмосфера довкола й справді сприяла цим пошукам, адже в різних локаціях університетського містечка паралельно відбувалися найрізноманітніші заходи: від майстер-класів з гончарства, театрального мистецтва, риторики та навіть давньоукраїнського іконопису до лекцій про те, як створити успішний стартап та яскравий профіль в інстаграмі. А на завершення – усі танцювали під виступи гуртів «Без обмежень» та «Попри все».

Впродовж усього дня у церкві Святої Софії-Премудрості Божої не припинялася молитва: спершу – свята Літургія, згодом – молитва Тезе, на яку прийшло особливо багато молоді, а ближче до вечора співали псалми з отцем Лукою Михайловичем.

Христина Кулінець приїхала на фестиваль з хутора Козаки Бродівського району на Львівщині, і по завершенні охоче поділилася враженнями: «Фестиваль був чудовим. Ти слухаєш лекцію про стартапи, а вже за кілька хвилин заглиблюєшся в себе, співаючи чудові молитви у храмі. Раптом не зчуєшся, як п'єш каву з тістечком і щебечеш з подругами, аж ось ви знову у храмі співаєте. А потім раз – і ти вже танцюєш на концерті гурту «Без обмежень». Не встигаєш навіть отямитися, як уже стрибаєш під пісні про Ісуса від молоді з Кам'яця».

Сподобався фестиваль і Андрію Сіркизюку. Хлопець приїхав до Львова з Кам'яця-Подільського: «Панувала атмосфера радості, дружби та єднання. Особливо приємно молитися і прославляти Господа в колі друзів. Дуже дякую організаторам та спікерам і з нетерпінням чекатиму наступного фесту!»

Не могла пропустити «Вітер На-Дії» і Тетяна Генік з села Нижній Березів Івано-Франківської області. Насамперед її вразила організація фестивалю. «Програма була дуже насиченою та цікавою. Кожен зміг знайти щось до душі, – каже дівчина. – На семінарах, які я відвідала, розглядали актуальні проблеми сучасної людини, а спікери давали мотивацію для постійного руху, розвитку. Але, попри інтенсивну програму, я мала нагоду побути в тиші, послухати себе під час молитви Тезе і Псалмодії. Там я відчувала особливий спокій і бажання людей дарувати любов один одному».

Текст Оксани Левантович
Фото Данііла Тюріна

Команда «Копа» – переможець міжнародного турніру серед дітей під опікою

5 жовтня відбулося урочисте нагородження футбольної команди «Копа», якою опікується місія «Центр опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ. Команда юних футболістів з Львівщини стала переможцем престижного міжнародного турніру у Варшаві, залишивши позаду себе інші 27 команд-учасниць.

Урочиста церемонія нагородження відбулася у «Park. Art of Rest» (вул. Вітовського, 43а).

«Дуже приємно, що наші хлопці нагороджені цінними подарунками, – каже голова «Центру опіки сиріт» Львівської архієпархії о. Роман Прокопець. – Вони справді заслужили на серйозну увагу, адже зуміли перемогти на масштабному турнірі у Варшаві, який сміливо можна прирівняти до чемпіонату світу серед дітей, що перебувають під опікою. Наші хлопці зуміли обійти інші 27 збірних, які також брали участь у турнірі. Наступного року ми знову братимемо участь у цих змаганнях, а тому відзнака для хлопців буде чудовим стимулом проявити себе і в майбутньому».

Участь у церемонії нагородження взяли голова відділення НОК України у Львівській області Юрій Турянський, президент Асоціації футболу Львівщини Мирослав Хом'як, підприємець-меценат Олег Михасяк, представники Федерації футболу Львівської області (голова – Олександр Шевченко), а також представники партнерів відділення НОК України у Львівській області.

Склад команди Львівщини на VI турнірі «World cup of children from care homes» (Світовий кубок): Максим Цар, Максим Мудрий, Володимир Матусевич, Остап Михайло Дяків, Олег Данилович, Олександр Джебженяк, Володимир Хома, Роман Волоський, Роман Брик та Віталій Червінка.

Слід відзначити, що спортивний відділ місії «Центр опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ опікується футбольною командою «КОПА», до складу якої виходять діти різного статусу, в тому числі діти-сироти, діти СЖО, діти з багатодітних сімей. У березні 2018 року спільно з відділом у справах дітей Львівської міської ради та Департаментом гуманітарної політики ЛМР було сформовано списки юнаків 2001-2002 років народження з усіх районів міста Львова, які взяли участь у відборі до футбольної команди «КОПА». Також до відбору були залучені хлопці зі шкіл-інтернатів. З 85 дітей відібрано до збірної команди 18 дітей. Завдання команди було підготуватися до участі в VI Світовому кубку «Hope for Mundial» у Варшаві. З березня по липень включно щотижня відбувалися тренування під пильним оком тренера Павла Костюка. Впродовж підготовки ФК «КОПА» брав участь у різних турнірах, в яких випробовував свою майстерність.

Нарешті 28-29 липня відбувся цей Світовий кубок у Варшаві. У перший день ФК «КОПА», який представляв Україну, зіграв 6 матчів у групі, де зустрівся з такими командами: Йорданія (9:0), Угорщина (6:0), Португалія (5:1), Франція (5:0), Таїланд (4:0), в усіх здобув перемоги, а останній матч з Росією звів уніцію 0:0. За підсумком першого дня ми посіли перше місце в групі з 16 очками, 29-ма забитими м'ячами та одним пропущеним. У неділю, 29 липня, наша футбольна команда зустрілася у чвертьфіналі з командою Німеччини. Матч завершився з рахунком 5:1, що дало можливість вийти нам у півфінал. Наступний поєдинок з господарями – Польщею – завершився з рахунком – 2:0, і ми – у фіналі. Фінальне протистояння відбулося з командою з Нідерландів і завершилося з рахунком 1:0 на користь України.

Загальний підсумок VI Світового кубку в Варшаві для України: 9 матчів, 8 з яких – переможні, 1 нічия, 37 забитих та 2 пропущені м'ячі. Воротар Остап Дяків здобув звання кращого воротаря змагань.

Джерело: Прес-служба Львівської архієпархії

«Якщо ми деколи втрачаємо

сенс життя, то це не означає, що маємо

втрачати саме життя», – Глава УГКЦ про депресію

Молодість – це найважливіший період життя, коли ми можемо відкрити і зрозуміти своє покликання. Тільки тоді, коли ми усвідомимо, що комусь потрібні та займаємося важливою діяльністю, – депресія (і навіть суїцид) не буде нам загрозувати. Таку думку висловив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав в інтерактивній програмі «Живого ТБ» «Відкрита Церква» на тему «Молодь: шлях до Церкви». У програмі було озвучено інформацію, що, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, депресія – третє за поширеністю захворювання серед молодих людей. Самогубство ж стоїть на третьому місці серед поширених причин смерті.

«Бути молодим – це найкращий період у нашому житті. Проте коли перед молодими людьми постають нові виклики і проблеми, тоді вони можуть упасти у відчай», – зауважив Предстоятель УГКЦ.

«У духовному житті депресію часом називають відчаєм. З духовної точки зору, відчай – спокуса злого. Тому перша порада – це не піддаватися спокусі! Життя надзвичайно прекрасне. Тож якщо ми деколи втрачаємо сенс життя, то це ще не означає, що маємо втрачати саме життя. Ми повинні передусім шукати його сенс!» – запевнив Предстоятель УГКЦ.

На його думку, ми повинні запитувати себе: як мені прожити своє життя так, щоб можна було виконати моє життєве завдання? Адже в цьому полягає ключ, таємниця щастя.

«Не потрібно думати, що ви коли-небудь були у безвиході. Немає безвихідних ситуацій. Можливо, вихід є з іншого боку», – з усмішкою зауважив Блаженніший Святослав, додаючи: «А якщо ви справді потрапляєте в таку ситуацію, коли опускаються руки, то я заохочую всіх вас спілкуватися з Богом, спілкуватися з іншими людьми. Не закривайтеся в собі!»

Глава Церкви підкреслив, що сучасний світ є гіперемоційним, а молодь живе у віртуальному середовищі. Тож коли бракує емоцій, людина вважає, що вона потрапила в порожнечу. «Плакайте людські стосунки. Долайте самотність з допомогою спільноти!» – наголосив наприкінці Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Співжиття до шлюбу: користь чи шкода?

Дуже часто побутує неправильне розуміння того, як Церква ставиться до статевої стосунку. Насправді християнську етику сексу можна висловити однією фразою: «Ніякого сексу поза шлюбом». Іншими словами, секс має бути лише у подружжі. Християнське розуміння сексу – одне з найбільш привабливих особливостей християнства.

Потворність позашлюбного сексу полягає в тому, що люди намагаються відді-

лити один спосіб єднання від усіх інших, які мають іти в комплексі, створюючи цілісність справжнього єднання осіб. Це – одна з причин, через яку останнім часом виходить багато книг і статей, які дуже обережно натякають, що дошлюбне співжиття – не найкращий вибір.

У випуску «New York Times» за 14 квітня була стаття з дуже акуратно відібраними висловами під назвою «Негативні риси співжиття», написана психологом.

У ній йдеться про те, що все більше досліджень підтверджують, що люди, які співживуть до шлюбу, більше схильні до розлучення. Це абсолютно нелогічно для типової дорослої людини, особливо у Нью-Йорку, оскільки 65-75% повнолітніх людей впевнені, що співжиття до шлюбу допомагає зробити правильний вибір – бо саме так можна виявити поєднуваність.

Автор статті дуже обережно говорить, що це неможливо. І ось чому: «І чоловіки, і жінки погоджуються, що стандарти для співжителів вищі, ніж для подруги. Ось як сказала одна жінка, в якій брали інтерв'ю на цю тему: «Я почувала себе наче на багаторічній безкінечній співбесіді на позицію його дружини». Іншими

словами, вона каже: «Якщо ви живете разом – це споживацькі відносини». Чому? Тому що ви постійно – у пошуках кращих варіантів.

Фраза «ми намагаємось визначити свою поєднуваність» означає «я хочу знати, чи ти заслуговуєш, щоби з тобою одружуватись, чи варто пошукати ще». І чим є секс у цій ситуації? Маркетинг! Щоби зацікавити. Щоби підтримувати стосунки. А не проявом спокою і віддачі. А це все значить, що секс до шлюбу в жодному разі не може підготувати до подружнього сексу. Це просто різні речі. Живучи разом, люди просто вчаться споживацької манери, а не живуть, як заповідає Бог. Це – зовсім різні речі.

Джерело: «ДивенСвіт»

Молитовна хода на захист сім'ї та життя у Дрогобичі

30 вересня вулицями Дрогобича пройшла молитовна хода на захист сім'ї та життя під гаслом «Сім'я – це найпрекрасніше, що створив Бог». Організували акцію комісія у справах сім'ї та родини Самбірсько-Дрогобицької єпархії та ГО «Рух за життя».

Молитву та привітальне слово до учасників заходу виголосив єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії Григорій (Комар). За словами владики, ця хода є нагодою подякувати Богові за українську родину. «З іншого боку, це можливість попросити в Господа благословення, щоб наші українські родини мали достатньо сил для подолання різних труднощів і викликів, які сьогодні зі щоразу більшою силою постають перед ними. Ідучи цією молитовною ходою, ми старатимемось застановитися у світлі Божого Слова, в атмосфері молитви над тим, який є Божий задум щодо наших сімей», – наголосив єпископ.

Владика Григорій також відзначив мирний характер заходу: «Ми вийшли на цю ходу не проти когось і не хочемо нікого засуджувати, звинувачувати. Ми тільки хочемо зробити для себе самих іспит сумління, спитати себе: чи я є добрим сім'янином, батьком, матір'ю, сином, донькою?» Проповідник зазначив, що завданням християнської сім'ї є заохочувати інших до сімейного життя.

Молитовна хода завершилася концертом християнської музики біля храму Блаженних священномучеників дрогобицьких Северина, Якіма і Віталія. Крім того, поряд із храмом відбувся ярмарок, під час якого було зібрано кошти для підтримки сімей, що перебувають у кризових ситуаціях.

За матеріалами сайту Самбірсько-Дрогобицької єпархії

В Івано-Франківську відкрили новий архієпархіальний релігійний магазин

2 жовтня в приміщенні видавництва «Нова Зоря» в Івано-Франківську, з ініціативи фінансового відділу Івано-Франківського архієпархіального управління, розпочав роботу новий релігійний магазин. Урочисто відкрив та освятив крамницю місцевий Архієпископ і Митрополит Володимир (Війтишин) у присутності отців-протопресвітерів, численного духовенства та мирян.

За словами владики Володимира, чогось подібного в місті ще не було, адже в одному приміщенні одразу представлено широкий асортимент речей як релігійного, так і сувенірної характеру. «Тут ми можемо знайти все, що нам потрібно з духовної сторони», – зазначив єпископ, говорячи, що в цьому магазині може знайти потрібні речі як священник, так і вірні.

Керівник проекту архієпархіального магазину о. Іван Стефурак запевнив, що цінами ця релігійна крамниця приємно здивує кожного свого відвідувача, і що всі вироби, які тут представлені, є або українськими, або імпортованими з Європи. «Коли зайшла мова про відкриття цього магазину, отець-настоятель архикатедрального собору процитував мені слова світлої пам'яті владики Миколая (Сімкайла): «Для Бога не маємо нічого жаліти. Це мають бути найкращі речі». А я тоді додав, що завдання нашої команди, яка відкривала магазин, зробити, щоб усі ці найкращі речі були за доступною ціною», – зазначив о. Іван.

Священничі ризи та одяг, ікони та книги, речі літургійного вжитку, образки, хрести та вервиці, а також подарункові товари та багато іншого для духовної користі кожного відтепер можна знайти в одному місці – у нововідкритому магазині в Івано-Франківську.

За матеріалами сайту Івано-Франківської архієпархії

Пасічники зі всієї України вперше молилися разом у Зарваниці

30 вересня у Марійському духовному центрі в Зарваниці відбулася перша Всеукраїнська проща пасічників, яку з ініціативи голови громадського об'єднання «Спілка пасічників Тернопільщини» Юрія Березовського організувала комісія у справах мирян Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ. Участь у паломництві взяли члени Всеукраїнського громадського об'єднання «Спілка пасічників України» на чолі з головою Володимиром Стретовичем. Прибули пасічники з Тернопільщини, Прикарпаття, Буковини, Закарпаття, Рівненщини та Волині.

Розпочалася проща участю в Архирейській Божественній Літургії, яку в соборі Зарваницької Матері Божої очолив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський Теодор (Мартинюк).

«Сьогодні, дорогі, Ісус запрошує нас пошукати пріоритети, пошукати, що в нашому житті є найбільш важливим, до чого ми повинні прагнути, щоб реалізуватися, щоб почуватися щасливими людьми. Він запрошує спасти свою душу, яка є найбільшою цінністю людини», – такими словами звернувся до вірних владики Теодор і навів приклад бджілки, «яка має один-єдиний пріоритет – шукати те, що є найважливішим у житті».

Після богослужіння відбулася па-

нахида за героями, які віддали свої життя за незалежність України. По цьому паломники відвідали всі святині Марійського духовного центру.

За матеріалами Марійського духовного центру «Зарваниця»

о. Степан Сус: «Церква має іти до людей»

Досвідом, особливостями і викликами капеланського служіння в Академії Сухопутних військ під час XI Соціального екуменічного тижня поділився о. Степан Сус. Пропонуємо Вам найцікавіше.

Капеланство і душпастирство у XXI столітті – це виклик. Ми бачимо в храмах лише невеликий відсоток тих, хто мешкає у великих і, здавалось би, християнських містах. Ми, студентські капелани, стоїмо перед завданням, як привести до церкви тих людей, які ніколи там не були, які захоплюються язичництвом і всеможливими віяннями.

Для мене дуже промовистою була розповідь австрійського єпископа Шьонборна, яку колись почув з його уст. Владика розповідав, як одного разу їхав потягом разом із гуртом молоді, яка, було видно, впізнала його і якій було насправді цікаво бачити «живого» кардинала, який поряд з ними їде громадським транспортом. Єпископ зізнається, що хоча бажання поспілкуватися у нього з'явилося, однак щось всередині відступалося: ти ж є єпископ! «Я написав багато книжок про цю молодь, але щось перешкоджало мені просто підійти до них».

Зрештою на пероні молодь таки підійшла до єпископа, щоби висловити свою радість і познайомитись, а також зробити спільне фото. І щось тоді всередині, каже кардинал, зламалося. Вони запросили мене на пиво. І я геть знітився, сказав, що слід подумати. «Насправді ж я боявся вийти за межі

свого комфорту, світу, в якому мене всі знають, шанують і люблять. Одягнув звичайну сорочку в квадратик і пішов. І ця зустріч була подібна до прес-конференції, де багато молодих людей зібрались, щоб послухати відповіді на свої запитання. Тоді я зрозумів, що варто розширювати свої межі».

Що ми робимо як капелани? Намагаємось бути людьми і бути поруч. Братом для братів, курсантом для курсантів, офіцером для офіцерів. Тобто бути доступними для всіх. Щоби донести до всіх: Бог не є складним, Церква любить нас такими, якими ми є – з

усіма нашими звичками. В Академії Сухопутних військ ми прагнемо бути з усіма молодими студентами для того, щоб усе, що вони переживають у свій непростий вік, пояснювати їм у християнському світлі. Бо часто ми рухаємось немов у пустелі, але коли з'являються духовні обрії, людина бачить, до чого рухається, і так їй легше.

Ми вчимо бути духовними наставниками для своїх курсантів, помічати тих, які шукають, дати їм можливість і шанс бути з Богом. Зараз, під час війни, це особливо актуально. Виховати не лише службовців, а людей, які не бояться контактувати з Церквою, які самі готові ставати духовними наставниками для інших.

У нашій праці зі студентською молоддю розуміємо, що не потрібно боятись ламати стереотипи і шукати нових шляхів для того, щоби говорити про Бога.

Тетяна Трачук, «ДивенСвіт»

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ▶ ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ▶ ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ▶ ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ▶ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- ▶ АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- ▶ СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ▶ ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78

TEL: 0 (63) 554 87 78

TEL: 0 (67) 679 05 06

E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET

WWW.NAZARET.ORG.UA

ТАКІ ОЧЕВИДНІ ЧИННИКИ ЯК ІЗОЛЯЦІЯ ВІД ПАТОЛОГІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА, ЗДОБУТТЯ НЕОБХІДНОГО ДОСВІДУ І НАДБАННЯ СОЦІАЛЬНИХ НАВИЧОК, НОВІ ЗНАЙОМСТВА, ПОСТІЙНА ПІДТРИМКА, МОЖЛИВІСТЬ ПРОДОВЖЕННЯ НАВЧАННЯ ПІСЛЯ ПРОХОДЖЕННЯ КУРСУ – Є ВЕЛИЧЕЗНОЮ ПЕРЕВАГОЮ ЗРЦ "НАЗАРЕТ"

5 фільмів про святих для домашнього перегляду

Ці кінострічки завжди стануть у нагоді жовтневого вечора. Художній підхід, режисерське бачення, через визначні постаті людей, які жертвою свого життя обстоювали віру, допоможе відкрити глибину християнства.

1. «Клара і Франциск». Екранізація життя двох святих з Ассізі – Франциска і Клари. Стрічка оповідає про їхнє життя, духовний розвиток та особисте становлення. І Клара, і Франциск сильно вплинули один на одного, а об'єднала їх любов до Христа та ближніх. Орден, який започаткував Франциск, вирізнявся своїм прогресивним мисленням: у той період, коли «еретики» палали на вогнищах інквізиції, вони керувалися святим Божим помислом і йшли назустріч абсолютно всім. Вони не мали власних келій, жили практично на вулиці, уподібнювалися біднякам, їли найгіршу їжу, залишалися просто неба під дощем, снігом чи палючим сонцем. У цей же час ценці власноруч відбудовували храми і особливою харизмою збирали все більше людей в лавах рідного ордену.

2. «Дон Боско». У центрі сюжету – біографія італійського священника і педагога св. Дона Боско, який жив у XIX столітті в Турині та присвятив усе своє життя турботі, вихованню і навчанню потребуючих хлопців. Цей фільм розповідає про його життя, шляхи і труднощі, з якими він стикався. У фільмі показана художня інтерпретація подій, починаючи з дитинства Дона Боско і закінчуючи схваленням заснування Товариства св. Франциска Сальського (салезіян) від церковних властей.

3. «Святий Августин». Фільм оповідає про духовний шлях св. Августина, його духовну еволюцію від учасника секти маніхейів до християнства. П'яте століття нашої ери. Римська імперія

та її столиця потерпають від нашествия вандалів. На руїнах імперії протистоять один одному ранні християни і язичники. Августин, колишній оратор, а нині – єпископ міста Гіппон, богослов і письменник, стає свідком усіх цих подій. Він намагається підтримати людей, але час від часу згадує давно минулі дні...

4. «Свята Варвара». На початку четвертого століття в Римі правив імператор Діоклетіан. У 303-му і 304-му роках він видав чотири едикти проти християн, згідно з якими, християнство було заборонено. На християн почалося сильне гоніння по всій імперії; всіх, хто не зрікався віри і не приносив жертви імператору та язичницьким богам – вбивали. У фільмі розповідається про Варвару, дочку римського намісника в Сирії. Коли дівчина дізналася, що її рабиня – християнка, і побачила її страту, то перейнялася християнством. Вона познайомилася з християнами і прийняла хрещення. Це було рішення, яке коштувало їй життя.

5. «Ключі від Царства Небесного». В основі стрічки – не біографія святого, а художній твір. Дія фільму розпочинається у Шотландії, потім переноситься у Китай та охоплює більш ніж половину століття. У центрі сюжету – історія священника Френсіса Чизхолма, який десятиліттями розбудовував християнську спільноту у Китаї. Там він пережив і Другу Світову війну, і епідемію, і тотальну бідність. Попри це, отець залишився сильним духом і люблячим до ближніх. Як йому це вдалося? Дивіться у фільмі.

За матеріалами БО
«Фундація духовного відродження»

- 25-річчя священства – о. Іван ФЕРЕНЦ (21.11)
 20-річчя священства – о. Олег ЗУБИК (01.11)
 20-річчя священства – о. Володимир ГАВРИЛЕНКО (08.11)
 20-річчя священства – о. Олег ПАНЧИНЯК (08.11)
 20-річчя священства – о. Василь МУДЬ (15.11)
 20-річчя священства – о. Микола МАНДРИК (15.11)
 20-річчя священства – о. Сергій ШВАГЛА (21.11)
 20-річчя священства – о. Володимир ВОЛОШИН (21.11)
 20-річчя священства – о. Володимир ВІЙТОВИЧ (22.11)
 20-річчя священства – о. Андрій ХОМУЛЯК (22.11)
 20-річчя священства – о. Олександр ПАВЛИШИН (22.11)
 20-річчя священства – о. Юрій ГОЛОВКО (25.11)

- 65-річчя уродин – о. Петро КУЗЬ (16.11)
 65-річчя уродин – о. Тарас САВЧИНСЬКИЙ (22.11)
 55-річчя уродин – о. Григорій ПАШКО (02.11)
 50-річчя уродин – о. Іван МИХАЙЛЮК (05.11)
 40-річчя уродин – о. Михайло ПЛОЦІДЕМ (17.11)
 40-річчя уродин – о. Тарас ГАВРИШКО (19.11)

**ПАЛОМНИЦТВО
НА ЧЕСТЬ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА**

09.11-15.11.2018

ВАТИКАН РИМ ВЕНЕЦІЯ АСИЖ ПАДУЯ

ДУХІВНИК: О. ПАВЛО ЦВЬОК

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і
редагувати матеріали. За достовірність фактів відпо-
відає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і
відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Ре-
дакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____